

פערתינו פרק כב פסוק כח כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא- לקוטי שיחות חלק כד כי יצא שיחה א

**פרשתינו פרק כב פסוק כח כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא-
חסום בבייה קיד-יפל הפל ממנה:**

ואמה פקרה, ואמה מעזיקה, ושלש אמות מעקה, ואמה
כלה עורב, רבבי יהודה אומר, לא כיה כלה עורב עליה מן
פתקה, אלא ארבע אמות כיה מעקה

רמב"ם הלכות בית הבחים פרק ד הלכה ג. . עובי
סתקורה שעיל גבוי בית דילפא אמרה. ומążיקה גביה אמרה.
ונעליה בנוונה על גביו גביה קטlica ארבעים אמרה. ובגעה
גביה אמרה ואחתים גביה בית דילפא ואמה פקרה
ואמה מעזיקה וגבה הפעקה שלש אמות וטס של ברזל
כמו פיר גביה אמרה על גבוי הפעקה סביר קני שלא ינוהו
עליו העופות והוא נקרא כלה עורב. קרי בכל מאה
אמה:

(4) ספרי דברי רב לספרי שם וטפי קשה במ"ש אה"ז בית
לרבית ה כי מי שנא היכל מבית הכנסת ובבית המדרש
אדרא לא נון דירה פשיטה היכל גרע שאין שם דירה
כלול ואיוורא דבפ"ד דמידות תנן שהה מעקה בגנו של
היכל אלא דחתם תנן שלש אמות מעקה ומיהו י"ל דזה הוא
לא משומ חיו בא דמעקה היה אלא לנוי בעלמא עבדי לה
דומיא דשאר מיל כיור ותקרה כו' ועל המעקה הוה כלה
עורב ותדע רה לכל המרבה אין גובה המעקה אלא
עשרה טפחים כדלקמן בסמור.

(5) מנתת חינוך מצווה קמו. בית לרבות היכל ופי'
המפרש הינו היכל שבמקדש כמו ש商量ר דהיה ג'
אמות מעקה בית פרט לאולם. והנה הר"מ בה' בית
הבחירה מביא הציר של בהמ"ק ולא הביא מעק' לבבבש
ולא באולם ובהיכל מביא כמו ש商量ר במשנה. ואני

1) פרשתינו פרק כב פסוק ח. כי תבנה בית חדש ועשית
מעקה לגגך ולא-חסום בבייה קיד-יפל הפל ממנה:

2) ספרי הוצאות ר"מ א"ש. ועשית מעקה לגגך אין לי
אלא גג מנין לרבות בורות שיחים ומערות ונעים צים ת"ל
לא תשים דמים בבייתך א"כ למה נאמר גג פרט לבבש
בית לרבות היכל גג פרט לאולם

הוצאות האראויין ועשית מעקה לגגך, אין לי אלא גג
מנין לרבות בורות שיחים ומערות חריצים ונעים צים
تلמוד לומר ולא תשים דמים בבייתך, אם כן למה נאמר
גג פרט לבבש בית לרבות היכל, גג פרט לאולם. חדש,
רבי אומר משעת חדשו עשה לו מעקה. כמה הוא מעקה
מעגלו שלשה טפחים בית דורסו עשרה.

אנציקלפדייה תלמודית ערך מעקה עמוד מה. חיבור
מעקה בהיכל למדיו מן הכתוב, שנאמר: כי תבנה בית
חדש וג', בית לרבות היכל { 144 ספרי שם תה זה
דלהת שנחלקה פסקא רכת, ועי' הגות הגר"א שmorphak
לרבות היכל, אבל ה כנגד עליית קה"ק. כ"ה הגי' בכת",
עי' ספרי הוצ' ר"מ א"ש והוצ' האראוני. רך ג עמי' רל
שלל ועי' מנ"ח מצוה תקמו שהקשה מחולין קלוי א
שבהכ"ג וג', ד"ה א כה יט. ובהמ"ד פטורים מעקה.
וע"ע מעקה. }

(3) מידות פרק ד משנה ו ה היכל מאה על מאה, על רום
מאה. הקטם שיש אמות, וגביה ארבעים אמרה, אמרה כיור,
ואחתים בית דלפה, ואמה פקרה, ואמה מעזיקה, וגבה
של עלה ארבעים אמרה, ואמה כיור, ואחתים בית דלפה,

ובצ"פ היל' תרומות דף ל' טור ב' (ד"ה והנה) כתוב: "והנה במכילתא פ' יתרו [פי"א] מבואר דمزבח אף שלא היו רק ריצפה. מבואר בזבחים דף כ"ז ע"ב, מ"מ צריך לבנותו בקדושה, וכן גבי כל' שרת מבואר בירושלמי פ"ג דיומא [הו] דעשיתם בקדושה, ואין בונים בחול ואח"כ מקדושים וכו' [ראה צ"פ פ' יתרו עמ' צ"ב צ"ג]. ולכך מבואר בספרי פ' התצא פסקא רכ"ט דהיכל חיב בעקה, וכbeschפטו מן המעקה, משום דמבואר שם בספרי צריך לעשות המעקה בשעת החושן, דהינו בשעת בניינו, וא"כ היכל הבונים בחול צריך לעשות מעקה, ולא איתם עיט מגנץ בחולין דף קל"ו ע"א, וכbesch של מזבח בונין בקדוש אין צורך. עיין זבחים דף ס"ב ע"א גבירכוב לכاهנים שלא משתרך, משמע קצת דהוי זה בגדר מעקה".

(8) **ספרי שם חדש.** רבוי אומר, משעת החושן עשה לו מעקה.

(9) **ילקוט שימוני פרשנינו שם.** החדש רבוי אומר משעת החושן עשה לו מעקה,

(10) **פירוש בית הלל בספרי.** דהינו משאה דעתיה החדש עשה לו מעקה ולאו בתיר זמן.

ספרי דבר רב שם. לדoor כו לא נתחייב במזווה, מ"מ לעניין מעקה חל החוב מיד משעת החושן. וטעמו דחמירא סכנתא, וכיוון שעשויה לדירה אע"ג דאת כי לא דר כלל חיב. ומ"מ מה שלא כתוב הרמב"ם כן, הוא בסבירא ליה דמדקנתי רבוי אומר, מכל דפליגי רבנן עליה, ולידידו החדש אצטריך לומר כל שהוא בית חדש לדידה אע"ג שלא בנאו, ועל דרך דכתיבנא לעיל.

(11) **מעילה יד.** אמר שמואל: בונין בחול ואסר קד מקדישין. מי טעמא? מאן דמתנקב מעות אבןין, ויקיב להן לאומניינ בשכרים.

(12) **ספרי דבר רב שם העלה 10.**

מגדל עוז להלכות רוצח פרק יא הלכה ג. עוד ראוי שאוthon הדברים שבספרי הם דברי היחיד והכי איתא החם רבוי אומר משעת החושן עשה לו וכמה הוא מעקה כו' אבל לאחר כך סתמה הבריתא כי יפול הנופל שאם היה רה"ר גבוח ממנו עשרה טפחים ונפל ממנו לתוכו פטור שנאמר ממנו ולא לתוכו ובכולי תלמודא נמי אמרין אין

בין דברי הספרי כיוון דבתי כנסיות ובתי מדרשיו פטורים כיוון שאין בית דירה מכש"כ היכל וגם הוא לא קרי גאנך כי הוא של גבוח כמו שדרשינו בכל מקום שלך ולא של גבוח וגם لما היל ג' אמות דמתורת מעקה סגי בי' טפחים ועיין בפסחים לכל היכל הכל בכתב מיד ד' עלי וכו' וצ"ע.

(6) **חולין קלו.** דאמר רב יהודה טלית שאולה פטורה מן הציצית כל שלשים יום מעקה אע"ג דכתב רחמנא (דברים כב, ח) לגאנך דידיך אין דשותפות לא כתוב רחמנא (דברים כב, ח) כי יפול הנופל ממנו אלא גאנך למאי אתה לטעות בתמי כנסיות ובתי מדרשות.

(7) **צפ"ג עה"ת פרשנינו ה.** כי תבנה בית חדש וعشית מעקה לגאנך. ספרי פיסקא רכט: אין לי אלא אג מנין לרבות וכי א"כ למה נאמר גג פרט לכbesch, בית לרבות היכל, גג פרט לאולם, חדש רבוי אומר משעת החדש עשה לו מעקה. הנה במכילתא פ' יתרו עמ' זבחים דף כ"ז ע"ב צ, מ"מ צריך לבנותו בקדושה, וכך גבי כל' שרת מבואר בירושלמי פ"ג דיומא צא ועשיהם בקדושה, ואין בונים בחול ואח"כ מקדושים, וזה ר"ל במנחות דף כ"א צג דמזבח צריך שהוא משל ציבור, ר"ל דכין צריך שהוא בשעת בנין קודש, שוב לא מהני שהיחיד ימסרנו לציבור, ועיין תמורה דף ל"א ע"ב צג ועשו לי משלוי, ותו"י כריתות דף ו', ולכן מבואר בספרי פ' התצא פיסקא רכ"ט דהיכל חיב בעקה, וכbesch פטור מן המעקה, משום דמבואר שם בספרי צריך לעשות מעקה בשעת בניינו, וא"כ היכל דכונים בחול צו, צריך לעשות מעקה, ולא איתם עיט מגנץ בחולין דף קל"ו ע"א צה וכbesch של מזבח בונין בקדוש א"צ.

צפ"ג על הרמב"ם שם וגבוה המעקה שלש אמות וכו'. הנה לשון רבינו בהל' בית הבחירה [כאן] מוכחה דביהמ"ק צריך לעשות לו מעקה, וכן משמע מלשון הספרי פ' התצא [פסקא רכ"ט]. ואף דקי"ל בחולין דף קל"ו ע"א [ע"א] דבתי כנסיות פטורים מעקה, עיין בימוא דף י"ב [ע"א]. ודף י"א [ע"ב], גבי מזווה. אך י"ל כיוון דקי"ל [בעיליה דף י"ד ע"א] בונים בחול ואח"כ מקדושים, ורבוי ס"ל בספרי [שם] דהמעקה צריך לעשות בשעת בניין, לכך צריך מעקה. ועיין בפ"ד דמדות [מ"ו] 35*. צ'פ הפלאה דף נ"ה טור ב', בהשמטה להיל ברחות פי"א ה"ב [יעי בצ"פ ח"א שם דף ט"ו טור ב'].

כפרים שיש בהם דירה חיב, וסתם כרכבים שאין בו דירה
פטור, זה הנלע"ד:

חינוך מצויה תכא. ומה שאמרו זכרונם לברכה (יומא
שם), פנו רבנן ובעיריך אך שעריך בתיים, חצרות,
אדיניות, עיריות, רפת, לוין, מטבח, אוצרות יין, ואוצרות
שמן, כלן סיבין במזווה, יכול שאני מרבבה בית שער,
אקסקה, ומרפסת? פלמודו לומר בית מה בית מיקdash
לדירה, אף כל שמטחדרין לדירה, נצאו אלו שאנו מיחסין
לדירה, יכול שאני מרבבה אף בית הכסא ובית הפקיד
ובית קטבילה? פלמודו לומר בית מה בית קשוי לכבוד
אף כל קשוי לכבוד נצאו אלו, יכול שאני מרבבה מר
סבית, ומלשכות ובעירות, פלמודו לומר בית מה בית
שהוא תל, אף כל שהוא תל נצאו אלו שנון קרש, ובית
פנשת (רמב"ם מזווה ו) בכל בימי קחש הוא, כל זמן
שaan בה דירה, אבל אם יש בה דירה, כגון בית פנשת
דכפרים וכן בה אורחים מיבת.

רמב"ם הלכות רוצח פרק יא הלכה ב. בית של שני
שפטין סיבין במעקה שנאמר (דברים כב ח) "כי יפל גנפל
מנונו לא פלה אלא בופל. אם כן למה נאמר (דברים כב
ח) "צאה" למעט בתי בנסיות ובתי מקריםות לפי שאנו
עשויים לדירה.

(14) רשי"י חולין שם ד"ה בתי כנסיות - שאין חלק
לאחד מהן בו שאף לבני עבר הימ הוא ועוד שאיןו בית
דירה:

צפ"ג שו"ת וארשא סימן קיב. ראה בסוף
שם דוינסק סימן יב. ראה בסוף

מנחת חינוך שם. ראה הערכה 5.

(15) רmb"ם שם ראה הערכה 13.

שולחן ערוך חו"מ סימן תכו סעיף ג. בית של שני
שותפים הייבים במעקה שנאמר כי יפול הנופל ממנה לא
תלה אלא בnofל א"כ למה נאמר גג למעט בתי כנסיות
ובתי מקריםות לפי שאינם עושים לדירה:

(17) ע"ז מג. כדתニア לא יעשה אדם בית תבנית היכל
אכסדרה תבנית אולם חצר תבנית עזרה שולחן תבנית
שולחן מנורה תבנית מנורה אבל הוא עושה של ה' ושל
ו' ושל ח' ושל ז' לא יעשה אפילו של שאר מיני מתקות.

מחיצה פחותה מי' ואותו מעגל דרכי הוא מקום שהוא
מעגילים במעגל בתוכה מעקה ליווי והוא מעשה אומן
ויש לי ראייה מהא דתנן סוף פ"ק דמועד קטע עושין מעקה
לഗג עד ומעגילים אותו במעגל ופשטינן לה בגמרה דה"ק
שפין את הסדקין ומעגילים אותו עין מעגל ביד וברגל
אבל לא במלחלים ע"כ אלמא מקום העוגל יפה ומעשה
אומן ולא מקום דרישת הוא ואין שם מעקה אלא מעיקר
שפת הגג והוא דברי ר"מ. שוב מצאתבי בירושלמי פרק
המורכט את הבית דקאמר תלמידא להדייא מעקה גבוהה י'
טפחים ותו לא מידין:

(13) רmb"ם הלכות מזווה. בר הבית קלשכות ובעירות
ובתי בנסיות ובתי מקריםות שאנו בנו בית דירה פטורין
לפי שנון קרש.

שו"ת חתום סופר יו"ד סימן רפ"א. נעימות ימינו
הginguni ביהותי ביתי, ולא היה לי פנאי להшиб, ועתה
פה בקריות חוות השתשעת בדרכיו הנעים. מה
שנתקשה ברmb"ם ה' מזווה [פ"ו ה"ו] דיהיב טעם
דב"ה כ פטור ממזווה מפני שהוא קודש, ובגמרה פ"ק
דיזמא [י"א ע"ב] ליתא להך טעם אלא אלא נקרא
ביתה, ומשו"ה דכפרים חייב במזווה, והסביר מעלהו
כיוון דນמבר מיקרי ביתך. ועוד הקשה הא בה"כ קדושתו
מודרבנן ואיך יפטר ממזווה מפני קדושתו. הנה ההפרש
בין כפרים לכרכים כ' הר"ף [סוף הל' מזווה] משום
סתמא דמלטה בכרכים לית ביתה דירה משא"כ בכפרים,
ולא כמ"ש מעלהו, וכ"כ בכיסף משנה שם. ובש"ס ציריך
להסביר, כיוון דהלהשות ועוזרות פטורות מפני שהן קודש
א"כ מ"ט לשכת כהן גדול חייב מפני שיש בה דירה חייב, אם
קודש היא, ואי תימא מ"מ כיוון שיש בו דירה חייב, אם
כן לשכות ועזרות ע"כ לית בהו דירה א"כ בלה"נ
פטורים אפילו לא יהיה קודש, כמו בהכ"ג דלחוד שינוי
הא ذات בית דירה לחון וכו', ע"כ ס"ל לר"ף
ורmb"ם דלאו קדושות עצמן קאמר, אלא ה"לא (ביתך
דירת חול והדיוט ולא דירת גבולה ה' אלקי ישראל בא בו
ושוכן בתוכו, ולכך כל שהדיוט דר בו הינו כה"ג אפ"ז
יהיה מקום קודש מ"מ מיקרי ביתך הינו דירתך, וכל
שהשכינה שרווי' בתוכה ולא הדיות בגונה בה"כ שאח"ל
במס' מגילה [כ"ט ע"א] ואיה להם למקדש מעט אלו בתاي
כנסיות שבבבל שמעולם לא זהה מהם שכינה פטורין
מזווה, אף על פי שאינם קודש מ"מ הדירה היא דירה
ומשכנן לגבואה. ע"כ בה"כ שיש בו דירה לחון או סתם

נדרים מה. משונה, "הרני עלייך פרם" — חמוץ אסורה. "הרין עט עלייך פרם" — חמוץ אסורה. "הרני עלייך עט" — שגיהם אסורים, ושגיהם מופרין בקדבר של עולי בבל, ואסורים בקדבר של אומה קעירות. ואיזהו דבר של עולי בבל — גנון פר כביה, והעוזרות, והבור שבאמצע סדרה. ואיזהו קבר של אומה קעירות — גנון קראפה, וספרץ, ובית פגנחת, ומפיקה, וספרים.

(24) נמקוי יוסוף נדרים של אותה העיר שם דרים בה לפי שאין גופו קנו אלא לישראל של אותה העיר תדע שאם ימכרו אותה זו טוביה העיר במעמד אנשי העיר מכורין ועת' פ' שקדם המכירה כל ישראל רשאי ליכנס בהם להשתמש בהן ונמצא שאנשי העיר כשותפין שאסורי זה על זה

(25) צפנת פענה מהד"ת פז. ראה בסוף.

צפנת פענה דוינסק חלק ב סימן יג ראה בסוף.

(26) שדה חמד כללים מערכת המ כלל קצתה. ראה בסוף.

(27) ספרי שם. כתוב אחד אומר באחד שבתי, וכותוב אחד אומר מכל שבטיםם, כיצד יתקיימו ב' כתובים הללו? יהודים היו שבית המקדש עתיד לבנות בחילוקו של (יהודה ובנימין) [אחד מהם], לפיכך הפרישו דושנה של ריחו (מיריחו). מי אכלו כל אותן השנים - בני קיני חותן מהא אכלו ד' מאות ומי' שנה, שנאמר (שופטים א) ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים. אבל משנבסנה הבית נסעו והלכו להם (ר' שמיעון) [רבי יהודה]. (ר' יהודה) [רבי שמיעון] אומר אצל עבץ (הילכו) ללימוד תורה, שנאמר (דברי הימים א ב': נ"ה) ומשפחת סופרים יושבי יubar.

רש"י בדברים פרק יב פסוק יד באחד שבטייך. בחלוקת של בנימין, ולמעלה הוא אומר "מלך שבטיםם", אך כיצד? קשנה קודם את פגון מאנונקה פיבוסי גבה פג'ב מלך השבטים, וממלך מקרים היגון בחלוקת של בנימין היה (שם):

זבחים קטע: דתניא כתוב אחד אומר (דברי הימים א כא, כה) ויתן דוד לארכן במקום שקלי זהב משקל שיש מאות גו' וכתיב (שמעאל ב כד) ויקן דוד את הגרן ואת הבקר בכיסף שקלים המשים הא כיצד גובה מכל שבט

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ז הלכה י. ואסורה לאדם שיעשה בבית פבנית היכל. אקסטרה פבנית אולם. שאר בנגד קערה. שלקו בצדמת שלקו. ומונרה בצדמת מונרה.

(19) רש"י שם ראה העלה 14

(22) יומא יא: ובית הכנסת מי מטהם בונגעים? ומהניא: יכול יהו מפני כנסיות וחייב מדרשות מטהאין בונגעים, פלמוד לו מר: "ובא אשר לו בבית" — מי שמייך לו, יצאו אלו שאין מധיכין לו! לא קשיא: קא — רב מאיר, קא — רבנן. ומהניא: בית הכנסת שיש בה בית דירה לשם הכנסת — סיב במנזקה, ושהאי בה בית דירה — רב מאיר מסיב, וחייבים פוטרין. ואיבעית אימא: קא והא רבנן, ולא קשיא: קא — דאית בה בית דירה, קא — דלית בה בית דירה, והא — דכՐכים, והא — דכՐכים. ודכՐכים אין מטהם בונגעים? ומהניא: "אחוונתכם", אחוונתכם מטהם בונגעים, ואין ירושלים מטהם בונגעים. אמר רב כי הוקה: אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד. קא דכ\Rכים נינחו! אימא: אמר רב כי הוקה: אני לא שמעתי אלא מקום מוקדש בלבד. במאן קא מיפלגי? פנא קמא סבר ירושלים לא נטולקה לשבטים, ורב כי הוקה סבר ירושלים נטולקה לשבטים. ובפלוגתא דקני פנא..... רש"י ד"ה דכ\Rכים - שהוא מקום שוקים וمت�בים שם מקומות הרבה והוא עשויה לכל הבא להתפלל ואין לה בעליים מיוחדים:

דכ\Rכים - כל בעליו ניכרים והרי הוא כבית השותפים:

רע"א שם הני בעו היי. קדושין לד ע"א ק"ל דזהו מספיק שלא למעט נשים אבל לענין בית השותפים ל"ש כן. זהה לנו לפטור מצד בית כוית אין בו חיוב מזוזה אבל גברי בר חיובי נינחו כשייה לו בית מיוחד ומ"ש בית שאולה דפטור יוכל לדור כלימי חייו בבית שאולה بلا מזוזה ול"א ביה הני בעי חי דמ"מ שיד אקרקטפה דגברי מצות מזוזה בבית שלו וא"כ ה"ג דילמא בית שותפים פטור וליכא חיוב אלא בבית המיוחד לו וצע"ג:

אנציקלpediy תלמודית ערך בית הכנסת. ראה בסוף.

תוס' פסחים ב ע"א מירושלמי, ובשו"ת זרע אברהם סי' גאות ו, עמד על דבריו התוס' זובחים פח ע"ב, שיש חילוק בין צבור לכל ישראל, ושם סי' ד והלא יש ביאור ארוך בהמחלקה בין הרמב"ם ותוס' הנ"ל שהזכיר הצ"פ הנ"ל.

שם סעיף ד. [א] בצ"פ מהד"ת, דף כד ע"א: **במ"ש** אם השקלים שנוטנין כיוון שאח"כ נעשו של ציבור אם יש בהם חלק הפרטימ, עלי ירושלמי שקלים פ"א דהו זה מחלוקת תנאים לגבי הנקנים אם שוקלים, וכבר כתבתי בזה מהך זובחים דף ד, לגבי קרבן ציבור בעניין שינוי בעליים, ע"ש ברשי"י ותוס', מנוחות דף עה ע"ב ד"ה או, וברמב"ם הל" תמורה פ"א לגבי ממיר בקרבן ציבור, ובאמת זה מחלוקת תנאים בהך דברכות דף מט, ודף ג, אם יש נ"מ לגבי ציבור בין רב למעט, ועיין בהוריות דף י, ובתוס' ישנים יומא דף נא, עכ"פ זה מחלוקת שם אם שייך בזה חלק היחיד הציבור, וזה תלייא אם הוא ראה או זירה ואכם". ב] בצ"פ מהד"ת, דף י: עיין בפסקיה התוס' ערכין פסקא כא, לגבי מוסר דבר הציבור שוב אין לו חלק בו, וכן בשקלים הובא בערכינו דף ד וכ"מ, דף דכהן שוקל מים הקרבן שקרב מהם אין בו חלק רק בגין ציבור אך זה רק בשקלים והוא חיוב תמידי, אבל בדבר פרטיאו אם נחבטל הדבר חוזר לו, ועיין מ"ש התוס' שבעות דף יד, לגבי קרבן ציבור השיקך רק לישראל אם אין מעות בלשכה גובים רק מישראלים ולא מכחנים, וזה ר"ל הספרי פ' נשא לגבי עגלוות ופריטים שהיה מחלוקת לפי דעתם, ר"ל לפי דעתם של נשים, ועיין בתוס' זבחים דף נט ע"ב דשלמה הקריב את הפריטים לשלמים, וזה ג"כ היה לחינוך ולכך היה יכול להקריבם, וכמו דס"ל להרמב"ם בהלכות שקלים ובಹלכות ערכנים ובהל" תמורה דמביאים מקדשי בדק הבית לקרבנות המזבח, וכבר כתבתי בזה בהל" שקלים ובהל" ערכנים, ע"כ. ובמהד"ת, צ ע"ב, מובה בczpnת פענה מכוחה כד ע"א אותן, לגבי ציבור אם יש נ"מ בין הרבה למעט. ועיין נדרים סה ע"ב, ומה ע"א, רמב"ם פ"ז מנדרים ה"ד. גן בעניין הביל הארייך בשו"ת צפ"ו סי' רלא, דף קעט, זו"ל שם: והנה כל דבר שהוא מהజיבור יש בזה אריכות אם זה לפרטים של הציבור או להכלל, לא להפרטים ג"כ, עלי במא דפייגי הר"ן והרייטב"א בנדרים דף פד ע"א לגבי נדר מאנשי העיר אם אסור גם בבאים אה"כ לדור ע"ש ובריטב"א פ"ה דנדרים, וכן נ"מ לגבי פר העלם דבר של כל שבט ושבט דהו גדר קרבן ציבור, כאמור ביום א דף ג, ותמורף וטוביהוריות דף ו, אם זה עברו הפרטים

ושבט חמשים שהן שיש מאות רבבי אומר משום אבא יוסי בן דוסתאי בקר [ועצים] ומקום מזבח

רש"י יומא ד"ה אלא. אלא מקום מקדש בלבד - שכשקנה דוד את גורן מארונה היבוסי גבה הכסף מכל שבט ושבט כדאמרין בספרי ובשחיתת קדושים [זובחים קטו]:

(28) ר"ה ז: **וַיְחִיד שַׁהֲתַנְדֵב מְשֻלָּו — בְּשֶׁרְיוֹן, בְּלֹבֶד שִׁמְסְרָם לְאַפְּרָר. פְּשִׁיטָא! מַהוּ קְמִקָּא: לִיחּוֹשׁ שְׁמָא לֹא מְסֻרָּם לְאַבּוֹר יְפָה יְפָה, קָא מְשֻׁמָּעַ לֹן.**

(29) **מפעעה צפונות פרק ד סעיף ב.** בצ"פ בكونטרס השלמה צד 6 כתוב: ועיין בקרבן ציבור בדרכי רביבנו בס' המורה ח"א פ"ג [צ"ל פנ"א] לגבי עניינים הכלולים אם שייך עליהם גדר המציאות והה רק עצם אחד לא פרט, ע"כ. ובמכתבי תורה, מכתב נז (דף טו ע"א) כתוב: מ"ש הרמב"ם ז"ל במורה ח"א פנ"א שלעג על מי שאמר שהמציאות והפרטים הם שני גדרים, אך באמת זה גדר גדול מחלוקת בכמה דברים בש"ס לגבי ציבור ופרטים אם הפרטיהם הם חלק מהజיבור או מציאות בפ"ע, ועיין במא דס"ל להרמב"ם בהל" תמורה לגבי קרבן ציבור דיש בחלוקת ר"ע בהך דברכות דף ג, לגבי אחד עשרה וכו' אם לפ"י המניין, וכן גדר רוח צורה ללא חומר, וכן במא דס"ל להרמב"ם בהל" תמורה לגבי קרבן ציבור דיש בזבחים דף ד, לגבי שינוי בעליך, ע"כ. הצ"פ בא להוכחה שכמו שנחלקו במושגים הנ"ל במציאות שבטענו העולם, כן נחלקו בגמרה בעניין זה גם בכמה דברים הנוגעים להלכות שבתורה. והנה המציאות של סוג ומין הוא כעין המציאות של המושג צבור" בהלכה, שאינו מושג של שותפות מיחידים אלא זה בריה חדשה עם שם חדש, ויש לו להצبور דיןין מיחידים מה שאינו לשותfineין, ויש לו לכל יחיד חלק בדבר השיקך לצבור מושג שהוא חלק מהציבור וככיתויו של הц"פ שהכלל נחלק לפרטים ולא שהפרטים נעשו כלל כմבואר להלן סימן ג. ולכן קרבן הבא מדמי תרומות הלשכה נפקע מינו דין יחיד ונסתלקשמו ואינו כלל הבעלים של הקרבן אלא נקבע על זה שם חדש קרבן ציבור, ראה רמב"ן ויקרא א, ב, שאם יתנדבו רבים להביא עוללה, עלות השותfineין היא, בין שנים המשתתfineין בקרבן ובין י' ואלף שנשתתfineו בו, אבל קיז' המזבח כו' עלות ציבור. וראה בס' גבורות שמונים לר'יע עס"י לו, הארייך בעניין זה מכ"מ, ביצה לט ע"א, בור של עולי בבל, ותוס' זבחים דף ד ע"א הנ"ל, מנוחות צב ע"א לעניין סמיכה בבעליך, מנוחות כא ע"ב לעניין מנוחת כהן,

צירוף פון אַ ריבוי יהידים - ע"ד ווי דער גדר פון ברב עם הדרת מלך" 13, וואו דער מכון איז ניט איז זי ווערנו אַ מציאות אחת, וויל אדרבה, דא איז נוגע דער ריבוי: וואס מער דער, רב" אלץ מער איז עס מוסף אין דעם הדרת מלך". ויל איז דאס איז דער גדר הציבור" בי פסה: ס'איז ניט קיין קרבן ציבור וואו דער כל ישראל פוערט איין מציאות, נאר וואו אלע איין (ציבור) בליבינו אַ מציאות פון (ריבוי) יהידים (אַדר עכ"פ פון שלש כתות).

30) קrhoח פרק טז פסוק טו. ניחר למ"ה מאך ניאמר אל- יהזה אל-פָּנָּו אַל-מְנֻחָּם לֹא חִמּוֹר אֶחָד מֵהֶם נְשָׁאָמִי וְלֹא הַרְשָׁתִי אַתְּ-אַמְּדָד מְהָם:

רש"י שם . אל תפָּנָּו אל מנהתם. לפִּי פְּשׁוֹטוֹ הַקְּטָרָה שֶׁהָם מִקְרִיבָן לְפָנֵיךְ מַקֵּר אֶל פָּנָּו אַל-יְהָדָם; ומקרשו: אמר, יודע אני שיש לכם חלק בחמיידי ציבור, אף חלקם לא יקבל לפָנֵיךְ לְצֹוֹן, פְּנִיקָהוּ הַאָשׁ וְלֹא תָאכְלָנוּ (תנ"המא):

במזכיר רבה פרק ייח . ניאמר [משה] אל ה' אל פָּנָּו אַל-מְנֻחָּם, אל תִּקְבְּלָם בְּתִשְׁוָבָה, כיְהִיא צָרִיךְ לְמַקְרָא לוֹמֶר אל פָּנָּו אַל עֲבֹדָתָם, מהו אַל-מְנֻחָּם, כִּי אָמַר מִשְׁהָ לְפָנֵי פְּקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, רְבָוֹנוֹ שֶׁל עָזָל יְהָדָה אֲנִי שיש לאלו חלק קָאוֹפהּ מִנְחָה שְׁהָקְרִיבָנוּ, שָׂגָגָמֶר (במדבר כט, יט): מלבד עלת הַפְּמִיד וְמִנְחָתָה, וְקִתָּה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל קָרְבָּה, הַוְאֵיל וְפָרְשָׁוֹ אַל-מְבָנָה אַל תִּסְתְּפֵל בְּתַלְקָם, תְּנִיחָנָה קָאָשׁ וְלֹא תָאכְלָה.

מਐר נדרים שם וביאר אחר כן שכל שנים שנאסרה הנאתם זה זהה בנדר או בשבועה שנייהם מותרין בדבר של עולי בבל ר"ל הדבר שכל עולי הרגל משתתפים בו כगון הר הבית והעזרות והלשכות והbor של אמצע הדרך שאע"פ שנעשה מנכסיו כל ישראל ויש לכל אחד מהן חלק בהן מכל מקום חלק מועט הוא שאין לחוש בו

פירוש המשניות לפניינו וענין דבר של עולי בבל הדבר שיש בו שותפות לעולי רגלים והוא מה שזכר מהן ע"פ שהיציאה והבנית שלהם ממון כל ישראל ולכל אחד מהן יש בהן זכות אין זה כי אם זכות מעט מאוד שאין לאחר מהן שום רשות:

של השבט, או עברו התואר של השבט, ונ"מ דלמה מבואר בזבחים דף ד דליך שניי בעלים ב齊יבור איך היה אם שחתר פך של שבט זה לשם שבט אוז "כ" התואר השבט, ובאמת זה תלוי בהר דהוירות דף ג ע"ב אם בתקלה מגבין או נוטlein מתרומה הלשכה, ומנותות דף נב, ובאמת גם בזה פלייגי רשי" והרמב"ם בהלכות שקלים למ"ד בתקלה מגבין אם מכל שבט עברו שבטו או מכל השבטים עברו כל הפרטים, ויהיה נ"מ גודלה לפי מה שכחוב הרמב"ם ז"ל בהלי תמורה פ"א,adam המיר בקרבן ציבור לוכה, עכ"פ אם איש משפט זה המיר בפרק של שבט אחר אם לוכה כו', ראה לעיל פ"א סי' י, ולמן פ"ח סי' לב והנה הר דב"מ דף צו ע"א גבי שאלה בבעלים הרמב"ם ז"ל השmittio בהל' שאלה, משומם דס"ל דזה ציריך דוקא מהקהל ולא מהפרטים, ואין לייחיד פרטים שום דעתה ושעובד עליו, ועיין בירושלמי שקלים פ"א ופ"ב גבי שקלים דאיין לייחיד שים שם בו, ועיין מה שכחוב התוס' מנוחה דף עה ע"ב גבי תמיד, דרך לשוחט או לזרק ע"ש, ועיין נדרים דף סה ע"ב גבי קופה של צדקה夷ש בזה בראשונים. שם דף מו ע"ב ומה ע"א גבי הספרים, אם ר"ל ס"ת ל��ורת דזה ג"כ הוי להם חלק, או רק ספרים ללימוד אבל ס"ת הוי של הכלל לא של הפרט, ע"ש בראשונים, ובירושלמי שם גבי קדושים, וב"ב דף מג, גבי ס"ת איין מביאין ראה, וכ"ז ודף קנא גבי נכסים, ואcum"ל.

שו"ת צפנת פגעה דויננסק סימן יב-יג ראה בסוף.

לקוטי שיחות חלק יה עמוד 112. דער הייזוש וואס איין דא איין דער פלוגטא בי פסה, וואס דערפֿאָר קען מען עס ניט אַפְּלָעָרְנָעָן פון דַי אַנְדָּרְפֿאָר פְּלָוְגְּתָוָתָה הַנְּלָל: ווי גערעדט פריער בארכוה, אייז לכולא עלמא האט קרבן פסה איין זיך בידע גדרים, סיי פון ציבור אוון סיי פון פאל איין ר' יאשי מודה צו ר' יונתן או עס איין ניט אן ענין של ציבור", אוון אויז אויך להיפך: עס קען זיין או ר' יונתן איין מודה צו ר' יאשי או עס איין ניט אן ענין פון יה"ד. דער ענין הַנְּלָל איין קרבן פסה (או עס האט גדרים פון יהיך אוון ציבור) ווועט מען פְּאַרְשְׁטִיְּן קְלָעְרָעָר לויטן הסבר איינעם גדר הציבור - וואס מ'קען עס זאגן אויך צוויי אופנים גי: (א) עס ווערט בטל די מציאות פון יהודים אוון עס ווערט אַ מציאות חדש לגמרי, אַ מציאות אחת פון אַ ציבור (בדומה צו דער מציאות פון אַ יהוד). (ב) ציבור מינט ניט אַ מציאות אחת לגמרי, נאר אַ

(35) **ספר פרשתינו** [בית]. אין לי אלא בית. מנין הבונה בית החבן ובית הבקר ובית העצים ובית האווצרות? תלמוד לומר [כי תבנה] (ולא תשים דמים בביתך). יכול אף הבונה בית שער, אכסדרה ומרפסת? תלמוד לומר מה בית. מה בית מיוחד, שהוא בית דירה; יצאו אלו, שאיןם בית דירה.

רמב"ם הלכות רוצח ריש פרק יא. מצנת עשה לעשות אדם מעקה לגנו שגנאמיר (דברים כב ח) "וְעַשֵּׂת מִעֲקָה לְגַן". והוא שיקנית בית דירה אבל בית אווצרות ובית פקר וכיווץ בון אינו זוקק לו:

שולחן ערוך חושן משפט ריש סימן תכז. מצות עשה לעשות אדם מעקה לגנו שנאמר ועשה מעקה לגן והוא שייה בית דירה אבל בית אווצרות ובית הבקר וכיווץ בהן אינו זוקק לו:

הלכות שמירת הגוף ונפש סעיף א. מצות עשה לעשות אדם מעקה לגנו שנאמר ועשה מעקה לגן והוא שייה בית דירה אבל בית הכנסת ובית המדרש ובית האווצר ובית הבקר והתבן פטורים שאין רגילות כלל להשתמש על גגיהם ولكن גגין שלנו פטורים.

.(37) **רש"י חולין.** ראה הערה 14.

(38) הגהות מיימנות שם. מה בית מיוחד לדידה כו' יצאו אלו שאין מיוחדין לדידה והה בתים נסיות ובתי מדרשות שאין עשויין לדירה ונראה כאשר כהדים שוכר בית מאחרים פטור מן המעקה מן התורה מדלא רבינן בספרי אלא לוקח ויורש ונינתן לו במתנה ואין אומדים נשכחים לו והא אמרינו בכ"מ פרק השואל דף ק"א השוכר חייב לעשות מעקה בלבד מן ההלכות שכירות פ"ו והיינו מדרבנן מפני שהואadr בבית פון יבא להתרשל בדבר.

סמ"ע שם סק"ה. לפי שאין עשויה לדירה ואפיון המחייבים בית בקר ובית אווצרות במעקה וכונ"ל מ"מ מודים זה מיפוי שבית הכנסת אין שום גוך שיך בו כלל דאף של הבאים מעבר לים היא וכן פירש"י בפ' ראשית הגז:

.(39) **אנציקלופדי תלמודית ערך גגות.** ראה בסוף.
שותת מבית סק"י ראה בסוף.

כל"ח פשתים פו. אמר רב יוסף מהיכל וכו' שאין היכל וכו'. לפ"ז מבואר דעתית היכל משונה משאר עליות

תוספת שם ד"ה ומותרים בדברים של בעלי בבל. כגון בור שבאמצע הדרך שעשאוו בעלי גולה - לפי שהפקירוהו לכל ישראל ולא נתנוו להם להיות שותפים (כך) [בו] לעניין שיוכל האחד לאסור חלק חברו:

ר"ג. מותרין בדבר של בעלי בבל - שהפקירום בעלי בבל לכל ישראל:

רא"ש שנייהם אסורים. הא לא אצטריך אלא אגב דברי למתני שנייהם מותרים בדבר של בעלי בבל לאשਮועין דהפקר הוא ולא דשותפני:

רע"ב על המשנה. בדבר של בעלי בבל. כגון בור של בעלי رجالים שהיו בעלי מבעל הארץ ישראל לרجل, והיה אותו הبور באמצעות הדריך וידן של כל ישראל שוה בו, והוא כהפקר, ולא בדבר שהוא של שותפים:

(32) **תוספת יומ טוב על המשנה.** ואיזהו דבר של בעלי בבל, בגון קר הבית והאזורות והבור שבקאנצע הדריך. וכל המקדש אלא שבאלו כל ישראל שויים ורשאים לכינוס בהם.

(34) **שמות רבה פרק ל ט.** קבר אחר, ואלה המשפטים, הקא הוא דכתיב (תהלים קמו, ט): מגיד קבריו לנעלם, אלו קדקרות. (תהלים קמו, יט): חקיי ומשפטיו לישראל, אלו המשפטים. לפי שאין מודתו של מקדוש ברוך הוא במדת בשר ודם, מדת בשר ודם מורה לאחרים לעשות והוא אינו עוזה כלום, ומקדוש ברוך הוא אין כן אלא מה שהוא עוזה הוא אומר לישראל לעשות ולשם.

רמב"ם ריש הלכות בית הבחירה. מצנת עשה לעשות בית לה מוקן להיות מקריבים בו קרבנות. וחוגgin אלו שלוש פעמים בשנה.

תהלים קלב פסוק יד זאת מנוחתי עדין עד פה אשב כי אונמייה:

הלכות בית הבחירה פרק א הלכה ג. כיון שגנבה המקדש בירושלים נאסרו כל מקומותם כלון לבנות בון בית לה ולתקריב בון קרבן. ואין שם בית לדורי הדורות אלא בירושלים בלבד ובהר סמוריה שפה נאמר (דברי הימים א כב א) "ניאמэр קנייך זה הוא בית ה' קאלאים וזה מזבם לעלה לישראל" ואומר (תהלים קלב יד) "זאתanganochchi עד ע"ז":

שולחן ערוך שם. כיצד מצות ישיבה בסוכה שיהיה אוכל ושותה [וישן ומטייל] [טור] ודר בסוכה כל שבעת הימים בין ביום ובין בלילה כדרך שהוא דר בביתו בשאר ימות השנה וכל שבעת ימים עושה אדם את ביתו עראי ואת סוכתו קבע כיצד כלים הנאים ומצאות הנאות בסוכה וכלי שתיה כגון אשישות וכוסות בסוכה אבל כל אכילה [לאחר האכילה] [טור] כגון קידירות וקערות חזז לソוכה המנורה בסוכה ואם הייתה סוכה קטנה מניה חזז לסתוכה: הגה ואל יעשה שם תשמש בזו בסוכה כדי שלא יהיו מצאות בזויות עלייו. [ב"י בשם א"ח]

שולחן ערוך הרבה שם. בסכנות תשבו שבעת ימים ולמדו מפי המשועה תשבו עין תדورو כלומר בדרך שהוא דר כל השנה בביתו הזקיקתו תורה להניה דירתו ולדורו וכן בסוכה עם מטבחו ומציאותו וכלי השימוש מכאן אמרו חכמים כל שבעת הימים אדם עושה ביתו עראי וסוכתו קבע כיצד היה לו מצאות נאות וכלי נאים מעלה לソוכה וכן כל כלי שתיה הצריכים לו יהיו עמו בסוכה בדרך שהן עמו בביתו בכל השנה אבל כלים שימושיים בהן כמה והעריבות וכליים של מים אין צריכים להיות בסוכה שאף בכל השנה אין דבריהם אלו רגילים להיות עמו בבית דירתו אלא בית יש להם בלבד:

(41) **שולחן ערוך הרבה שם סעיף ב.** מותר לשחות כל המשקין חזז לソוכה אפילו יין ואפילו שותה יותר מרבעית מכל המהמירות על עצמו שלא לשחות חזז לソוכה אפילו מים הרי זה משובה. ומה דברים אמרים כששותה דרך זריך אבל אם קובע את עצמו לשותה יין או שאר משקין שדרך לקבוע עלייהן כגון מי דבש ושכר במדיניות אלו שרגילים לקבוע עלייהן לשחות ללא סעודה ציריך לכנות לתוכה הסוכה. אבל אין ציריך לברך לישב בסוכה לפי שהשתיה היא תפילה לאכילה וברכת לישב בסוכה שבירך על אכילה שחרית היא פוטרת את השתיה של כל היום וכן היא פוטרת את השינה וטיוול בסוכה כל היום שאין ציריך לברך עליהם שאפילו יצא חזז לソוכתו אחר האכילה והפסיק הרבה בין האכילה להשתיה ושינה וטיוול מכל מקום כיוון שכולם נמשכים וטפלים לאכילה שהיא עיקר מצות הישיבה בסוכה ברכבת האכילה פוטרתן. ואפילו שותה ויישן ומטייל קודם האכילה אין ציריך לברך לפי שהן טפלים להאכילה שלאחריהם:

טור שם. ור"ת פ"י כיוון שעיקר קביעות שאדם עושה בתוך הסוכה היא האכילה מברך על האכילה וпотר כל

שבועה, ועיין בתוס' במס' שבועות דף י"ז ע"ב ד"ה וטמא, ועיין משנה למילך פ"ו מהלכות בית הבחירה הל' ז'. ולפי זה יפלא על רבניו הגдол שהשמיט שם בכל הפרק ולא הביא דין עליית ההיכל, ואדרבה סתם בהל' ז' שהגנים והעליות לא נתקדשו. וכך נלע"ד דבר חדש, והוא דעתו לא גרעין ממחילות, וכיון דבמחילות מסקין חלק בינו פתוחות להعزורה לפתוחות להר הבית, גם בעלות אמרנןadam לוין פתוחות מהם להعزורה המ קדושים, ולפי זה שוב לא צריכנא לחלק בין עליות ההיכל לשאר עליות, וגם עליות ההיכל לא נתקדשה, ועליות קדשי קדשים שניינו שחמורה מבית קדשי הקדושים, עליה זו שאני שהרי לוין היו פתוחים ממש לבית קדשי הקדשים כمفorsch בפ"ד ממש' מדות משנה ה', והובא לעיל דף כ"ו ע"א, ואם כן עליה זו הייתה פתוחה לקדשי הקדשים ולכך היא קודשה, ואולי כך היה כל עליית ההיכל פתוח בלולין למטה להיכל. וכיון שפסק שם רבינו בהלכה ט' שהמחיצות הפתוחות להعزורה קודש, אם כן ק"ו בעליות. ולפי זה גם מה דמסקין בסוף שמעתין בחולנות דמשכחת לה דשוויא לקרקע העוזרה, ציריך לומר דחלונות לא מקרי פתוחות לעוזרה כיוון שלא נעשו לצאת ולבוא דרך שם כה).

מלאכיהם ב פרק יא פסוק ב ואילך נתפקח יהוֹשֶׁבּ בַּתְּ פָּאָלָדִיּוֹרָם אֲחֹזָת אַסְזָנָה אַתְּ-יָאָשׁ בּוֹ-אַסָּנָה וְתַגְנֵבּ אֶתְּן מִתּוֹזֵךְ בְּגִירְהַפְּלֵלָךְ (הממוותים) [הממוותים] אַתְּוּ וְאַתְּ-מִינְגְּקַפּוּ בְּתַכְרֵר הַמְּפֻזּוֹת נִנְסְּפָרוּ אַתְּוּ מִפְנֵי עַמְלֵיהּ וְלֹא הוּמָת: נִנְעַי אַפְתָּה בֵּית יְהוָה מִתְסְּבָא עַשׂ שְׁגִים נִעְמָלָה מִלְּכַת עַל-הָאָרֶץ: {פ}

רש"י שם בחדור חמוץ. בעלית בית קלשי הקדשים, בקהה שהוא אומר: נוהי אפהה בית ה' מתקבא וגוי, עליו אמר דוד: כי יצפנני בקסלה נסתרני בסתר אַהֲלָו. וкорא אומה חדור חמוץ, על שם: בין שדי יליין. וזהו שיפד רבבי אליעזר: גַּפְצֵחַדְרֵר חַמּוֹתָתָה, קְרַבְנֵי בִּיתְךָ יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם.

(40) **סוכה כה:** מִנָּא קַנְיַי מִילֵּי? דְּתַנוּ רְבָנָנוּ: "תְּשִׁבּוּ" — קַעַזְנָפְדוּרָו, מַקְאָן אַמְרוּ: כָּל שְׁבָעַת הַיּוֹם עַזְשָׁה אַדְם סוכתו קבע וביתו עבראי.

טור ריש סימן תרל"ט ישיבתה דתנן מצות סוכה כל ז' ויעשה כל ז' בביתו עראי וסוכתו קבע ודר בה כדרך שאדם דר בתוך ביתו שמכניס בה כליו הנאים וקובע בה עיקר דירתו ואוכל ושותה ויישן ומטייל בה ולומד בה דבר שא"צ עיון שאינו חושש שיטרידותו בו

הראשונה וצריך לברך שנית על הסעודת השנים אפי' אם הי' דעתו תחלה עלי' זוזה הוה כמו אם הי' לילה בנתים דפשיטה דלא מהני דעתו היום על מה שאכל לאחר ולמחר הוא ענין אחר ה"ה בו ביום אחר גמר אכילה הראשונה משא"כ ברכת הריח דין שיק' שם גמר מעשה וסילוק מעשה הראשון ואם לא היה יוצא מהחנות כל היום וכל הלילה עד למחר א"צ לחזור ולברך ע"כ מהני אם דעתו לחזור בו ביום כנלע'ג.

(42) **רמב"ם הלכות בית הבחרה פרק ז הלכה ג.** ואסור לכל אדם לישב בקהל בעזרה ואין ישיקה בעזרה אלא לפחות בית קוד בלבך שגאמר (שモאל ב ז' ח') (דברי הימים א יז ט) "ניבא הַמְלָךְ קֹד וַיֵּשֶׁב לִפְנֵי הָר". ופסנתרון שהי' יושבין בלבשת פגוזית לא כי יושבין אלא בקצינה של חל:

(43) **זבחים סג. מתני' מנהות** היו נקמצות בכל מקום בעזרה ונאכלות לפנים מן הקלוים לזכרי כהונה בכל מאכל ליום ולילה עד החזות.

ספריו קרח פרק ייח פסוק י. בקדש הקדשים תאכלנו, על מנת כן נכרתה לך ברית על מנת שתאכלו קדשים בקדש הקדשים

רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק י הלכה ג. ואין טעת ואשם ושיירן מנוחות נאכלין אלא לזכרי קהנה בעזרה ואם נאכלו בהיכל נאכלו שגאמר (במדבר יח ט) "לכל מנחותם ולכל שטאותם ולכל אשרם" (במדבר יח י) "בלקען מקדושים תאכלנו כל קבר יאלל אותו". וכן שלמי אבור קרי כן בספק ואכם כמו שבארכנו:

מנחת חינוך מצווה קפד. נ"ל דשחיתה לאו עבודה היא והוי ביאה ריקנית ע"כ נקט המרא דהקדשים כשרי' ולא נקט אדם נקרים הקיפו דלכתחלי' ישוחט בהיכל אסור לשוחט בהיכל לשם ביאה ריקנית אבל אכילה דהתורה' ריבתה מקרה דלכתחלה יאכל שם שנאמר בקדש הקדשים תאכלנו אם כן א"ח כל אף שלא בשעת הדחיק ול' הגمرا דעובד אדם במקום רבו נראה דהוי עבודה בענין זה וצ"ע. וע' **רמב"ן עה"ת** על פסוק דבקדש נאכלים בזבחים דף ה"ל וכותב שהנתנא הוציא באימה היכל אבל באמת אפי' בקה"ק אם הקיפו היכל גם כן נאכלים בקה"ק. אם כן אפשר大方 שלא בשעת הדחיק

הדברים אפי'יו השינה שהיא חמורה מהאכילה שהרי אוכلين עראי חוצה לה ואין ישנן עראי חוצה לה אפ"ה כיוון שהאכילה עיקר פוטרת השאר:

ט"ז שם ס"ק כ נהגו שאין מברכיןכו'. דמן ההלכה קי"ל כרבה בב"ח אר"י סוכה כל ז' צrisk ברכה וכתבו ר"ף והרא"ש והטור דיש לברך על כל פעם שנכנס בה וכ"כ החות' פ' לולב וערבה דכל אימת שנכנס לה שיأكل וישתה ויישן ואפי'ו י' פעים ביום מברך על כל א' וא' מידיו הדוי אתפילין כל זמן שמניחן וה"ט דסוכה دائית מתרמי ליה סעודת לא אפשר ליה למיכל חזון לסתוכם אע"פ שכבר אכל בו ביום בסוכה עכ"ל וכ' ב' ב' בשם המגיד ראיתי כתוב דזוקא כשיצא יציאה גמורה לעשות עניינו ושלא לחזור לאלתר אבל אם לא יצא אלא לדבר עם הבירוא או להביא דבר לטוכה לשעתו לא הויא יצאה לחיבתו עוד בברכה כשייזור ודבר נכון הוא עכ"ל וסימן הטור ור"ת פ' כיוון שעicker קביעות שאדם עשוה בתוך הסוכה היא האכילה מברך על האכילה וпотר כל הדברים אפי' השינהכו' וקבעו רבותינו כר"ת ובתוס' פ"ק דברכות דף י"א כתבו התוס' זוז' לא"ת מ"ש מסוכה שצrisk לברך על כל סעודה וסעודה לישב בסוכה ובברכת התורה סגי בפ"א וויל' דשאני תורה שאינו מייאש דעתו ממנה דכל שעה מחויב אדם ללמידה דכתייב והגית בו יומם ולילה והוא כמו יוישב כל היום ללא הפסיק אבל אכילת סוכה יש שעיה קבוע עכ"ל ממשמע מזה דאפי' הי' בדעתו היום לאכול ב'פ' בסוכה צrisk לברך שנית דאל"כ מה מקשוי התוס' דהא בתורה ודאי דעתו ללמידה אח"כ אלא פשוט בסוכה צrisk בכל עניין לברך שנית ובזה הוכרחו לחלק ביןיהם ורק"ל מ"ש מהנות של בושם دائ' בס"י ר"ז דבנכנס ויוצא מברך ברכבת הריח על כל פעם ופעם וכח' הטור שם בשם הר"מ דזוקא כשלא הי' דעתו לחזור אבל אם הי' דעתו לחזור לא יברך דהא לא אסה דעתך' ושם לא קפידין אם יוצאה לשעה או לא אלא אפי' לזמן מרובה כל שדעתו לחזור באותו יום וכאן אנו צריםים שלא יצא אלא לדבר עם הבירוא וכן לר"ת שפסק דבاقילה תלייא מילתא ואפי' הי' בדעתו לחזור ולאכול אח"כ הוא חייב לברך שנית מ"ש מברכת הריח למה לא נימא כי היכי דמהני ברכבת הריח למה שיריח כל היום אפי' אם יצא בנתיים שעות הרבה ה"ג מהני בסוכה ונראה לתרץ דזוקא בסוכה שיש בה זמן קבוע דהינו בשעת אכילה ואחר כך הרשות בידו לצאת זהה אמרינו דכל שששה הרבה לעיקר הדין בין יציאה לכnisah ולר"ת אפי' לא הילך מן הסוכה אלא תclf שבירך ב'ג מר סעוד'

נכנסין בהן בחמה מפני החמה ולא בוגשים מפני הגשמי ותלמידי הכם מותרין לאכול ולשתות בהן שולחן ערוך שם סעיף א. בתיה כנסיות ובתי מדרשות אין נהגין בהם קלות ראש כגון שחוק והיתול ושינה בטילה ואין אוכלין ושותים בהם ולא מתקשטין בהם ולא מטילין בהם ולא נכנסים בהם בחמה מפני החמה ובוגשים מפני הגשמי ות"ח ותלמידיהם מותרים לאכול ולשתות בהם מדויק: (ו"א דברת המדרש אפי' שלא מדויק שרי): (ר"נ פרק בני העיר)

ט"ז סק"א בהם מדויק. נ"ל דאורחים שרי לאכול שם דהא איתא בסימן רס"ט דאורחים אוכליים בבני נשטא וה"ל קידוש במקום סעודה וכן הביא בא"י בסימן זה בשם רמב"ן:

מ"א סק"ב. הא דאי' בגמרא דרב אדא ורבינא הו קיימי וגרשי אתה זילתא דמייטרא עילוי לבי כנישטה אמרי לאו משום מיטר' הו אלא משום דשמעתא בעי צלות' משמע דמשום מטר אסור והיינו משום דעתך לא חשב זוחק כי"כ דהרבבה בני אדם הולכין בשוק בשעת הגשמי (ב"י) ול"נ דזוקא אכילה ושתייה שרי ב"ה ה'כ משום דلومדי' ב"ה ה'כ קדמטע בגמ' וכ"ש בבה"מ ולכן מותרין לאכול ולשתות שםadam יצרכו לילך בכל פעם לאכול ולשתות בבitem יתבטלו מלמודם אבל אם אין לומדין ב"ה אסורי' לאכול ולשתות שם וכמ"ש הרמב"ם מותרין לאכול מוזהר על מורה המקדש וכ"מ ס"ד וכ"מ ברמזים ווז"ל בה"כ אין אוכלין וכו' וחכמים ותלמידיהם מותרין ואין נכנסין בה בחמה מפני החמה ובוגשים מפני הגשמי עכ"ל, משמע דזה אפי' לת"ח אסור ואכילה ושתייה שרי לת"ח כפשט' וכ"ה בירושל' שת"ח מותר להתחכך ב"ה ה'כ וכ"מ בטור שכח ות"ח מותרים לאכול ולשתות משמע שאין מילוי אסור וכמ"ש ל' וכ"מ בר"ו ע"ש וגם בהג"א מודה להז אלא דס"ל ב"ה ה'כ שבבבל על תנאי הם עשוות ושורי אפי' בישובן לכל אדם, דוק שם ותשכה בדברי דלא ככמה שנדחק ה"ב"ח וא"כ ליכא מהלוקת כלל:

างזיקלופדי תלמודית ערך בית הכנסת עמוד קצה חכמים ותלמידיהם מותרין לאכול ולשתות בביבה"כ 179 שנ Kraa ביתה דרבנן" 180, והוא הדין שאר השמיים, כגון לשון שם וכיוציא 181, ואמרו שר'AMI היה מצוה למלמד תינוקות שבביה"כ שאם יבוא אצל אדם שיש לו ריח תורה

אם אכל ק"ק בבית קה"ק א"ח מיתה על ביה ריקנית כמו בהיכל כמ"ש וצ"ע. ודע דעתו בית קה"ק חמוץ מקה"ק עיין פסחים פ"כ צ דשם אין כה"ג נכנס כל אל כל מקום נכנסין לשם פ"א בשבוע לראות אם צריכין לתקן הקה"ק ולחזק בדק' כ"ה שם בש"ס וכ"פ הר"מ פ"ז מהבאה"ה ועי' כ"מ. ודע אם ההיכל צריך תיקון אפילו קה"ק או אם צריכין להוציא טומאה ממש נכנסין לשם ומצוה בכהנים ואם אין שם כהנים אפילו ישראלים ובע"מ טמאים ובע"מ ולויים קודמים לישראלים וטמא אפילו טמאים ובע"מ ולכתחלה ישלשלו אותם בתיבות ואם א"י ובכ"מ ומ"ל ולכתחלה ישלשלו אותם בתיבות ואם א"י לכнос בתיבות נכנסין אפילו דרך פתחים:

(44) רמב"ם הלכות תפילה פרק יא הלכה ו. בפי כנסיות ובפני מקרשיות אין נהגין בקהל קלות ראש כגון שחוק והיתול ושינה בטלה. ואנו אוכלין בקהל ואין שותין בקהל ואין נאותין בקהל ואין מטילין בקהל ואין נכנסין בקהל במחאה מפני הפסה ובჭאים מפuni הכאשימים. ונחכמים ומלאקיהם מתרין לאכל ולשתות בקהל מדפק:

כסף משנה שם. וחכמים ותלמידיהם וכו'. שם אמר דתני ואין נאותין בהן אמר רבא חכמים ותלמידיהם מותרין דאמר ריב"ל מאי כי רבנן ביתה דרבנן כולם בית המדרש הי' קוראין כי רבנן וכיון דבבית המדרש שרי כל שכן בבית הכנסת. ובתיר ה'כ אמרין דרבינא רב אדא בר מתנה הו קיימי ושילוי שאלתא מרבה אתה זילחא דמייטרא עילוי לבי כנישטה אמרי הא דיעילין לבי כנישטה לאו משום מיטרא אלא משום דשמעתא בעי צילותא ופירש"י לאו משום מיטרא שיגן علينا מפני הגשמי שאמ לא היינו עוסקים בשמעתא שצרכיה דעת צוללה ומושבת לא היינו נכנסין והרי רבא הוא דאמר חכמים ותלמידיהם מותרין והיכי קאמר ה'כ דאי לאו משום דשמעתא בעיה צלותא לא הו עילוי אלא ואדי כי קאמר דמותרים היינו בשעת הדחק ואו מותרין אפילו לאו שמעתא לא הו עילוי שלא היה שם דזוק שילכו לאכול ולשתות בהם אבל שלא בשעת הדחק אפילו חכמים ותלמידיהם אסורים וכעובדא זילחא דמייטרא דאי לאו שמעתא אם היה מזוק לתלמידים ואין להם מקום לאכול ולשתות ולישן מותר, כן נראה לי:

טור ריש סימן קנא. בתיה כנסיות ובתי מדרשות אין נהגין בהן קלות ראש כגון שחוק והיתול ושינה בטלה ואין אוכלין ושותין בהן ולא נאותין ולא מטילין בהן ולא

ולפיכך אין ישנים בבית המדרש, ממדת חסידות, אף שנית עראי, ואמרו: כל היין בבית המדרש תורתו נעשית לו קרעם קרעם, שנאמר: וקרעים תלביש נומה. יש סוברים שבית המדרש קל יותר מבית הכנסת לנוינו אכילה ושתייה לתלמידי חכמים הלומדים שם, שמותרים אפילו שלא מודחן, ואפילו שאר תושמישים, כגון להיכנס לשם בחמה מפני החמה ובגשימים מפני הגשם, מתרים ראשונים לתלמידי חכמים. אף על פי שמצוה להתפלל בבית הכנסת עם הצבור, בית המדרש גדול מבית הכנסת, וחכמים גדולים אף על פי שהיו להם בערים בתים כנסיות הרבה לא היו מתפללים אלא במקומם שהיו עוסקים שם בתורה". ונחלקו הראשונים: יש סוברים שלא אמרו להתפלל בבית המדרש אלא כשמתפלל שם בציבור ואפילו שבית הכנסת יש בו יותר אנשים וברב עם הזרת מלך, עדיף להתפלל בביהמ"ד עם פחות אנשים, אבל מכל מקום צריך שייהו שם עשרה למןין, ויש סוברים שאפילו שאון שם עשרה בבית המדרש מצויה להתפלל שם, ודוקא מי שתורתו אומנתו ולומד בביתו כל היום במקום קבוע, אבל מי שדרכו ללכת מביתו ללימוד באותו אחר, כיון שדרכו להתבטל לימודיומו בשעה שהולך ללימוד, יש לו להתפלל בעשרה. אין מישחין בביהמ"ד אלא בדברי תורה בלבד אין נכנסת בכל זיין לביהמ"ד, שנאמר: ויקם מתוך העדה ויקח רמה بيדו, הרי שכשיהה בתוך העדה, היינו שנדרין שיוושבים ודנים, לא היה הרומה بيדו.

(46) סוכה בתחלתה. ורקא אמר, מתקא: "בפסכות פשבו שבעת ימים". אמרה תורה: כל שבעת הימים כאקדירת קבע ושב בקירת עראי. עד עשרים אפסה אקס עוזה דירתו זירת עראי, למעלה משערם אפסה — אין אדם עוזה זירתו זירת עראי אלא זירת קבע.

(47) מנהות מד. ניא נמי הכי הדר בפונדק בא"י והשוכר בית בח"ל כל שלשים יום פטור מן המזווה מכון ואילך חייב.

טור יו"ד סימן רפ"ו סעיף כב. השוכר בית בח"ל והדר בפונדק בא"ז יישראל פטור מהמזווה שלשים יום והשוכר בית בא"י חייב במזווה מיד משום ישות ארץ ישראל:

בית יוסף שם. וכותב ה"ר מנוח שדיון שואל בית בח"ל כדין השוכר והכי ממש בעגרא וכותב דעתמא דשוכר בית בח"ל פטור מן המזווה עד שלשים יום היינו משום

(מלכלך באוריינט") שקיבלו אותו ואת קליו'ן, ודוקא תשמשים הרציכים ללימודם, כגון אכילה ושתייה, שאם יצטרכו לילך בכל פעם לאכול ולשתות בבייהם יתבטלו מלימודם, אבל מה שאינו לצורך הלימוד גם תלמידי חכמים אסורים, שהרי אף הם מזוהרים על מורה מקדש, 183, וכך לעשנות קפנדירא או להיכנס בהם בחמה מפני החמה, וכל שכן שחוק והיתול וכיוצא, אף הם אסורים, 184, ויש מהראשונים שטובר שכל היתר זה לתלמידי חכמים לא נאמר אלא בבית המדרש ולא בבית הכנסת 185, לצורך בית הכנסת מותר לאכול ולישן בתוכו 186 מטעם זה מותר לישן בליל יום הקפורים בבייח"ן, ואפילו לצורך מצוה אחרת, כגון שנקבצים בתוכו ל עבר השנה 187, מותר לאכול שם 188, וכן מותר לשותות כוס הבדלה וברית מילה בבייח"ן 189.

הערת שם 179 רמב"ם שם; טוש"ע שם: 180 מגילה שם. 181 שוחת הרשב"א ח"ד סי' רעה, ועי' רמב"ן מגילה כו ב ור"ן שם. ועי' מ"ב ס"ק ו ושער הציון שם. 182 ירושלמי מגילה שם: ליה ולהחרמיה ולמנוי, ועי"ש בפ"ט וקה"ע. 183 מנ"א ס"ק ב, 184 מ"ב ס"ק ו, 185 ר"ן שם, ועי"ע בית המדרש שבביהמ"ד מותר לדעתך אף שלא מודחן. 186 נמו"ק ריש ב"ב; שו"ע שם ד. ועי' תוס' ב"ב שם ג ב ד"ה ועייליה ובאור הגרא"א ס"ק יב. 187 עי' לעיל: שימשו. 188 הגט"י תפלה שם, ע"פ ירושלמי פסחים פ"א ה"א; שו"ע שם. ועי' ירושלמי שנדרין פ"ח סוה"ב בקידוש החודש. 189 תוס' פסחים קא א ד"ה דאכלו.

(45) אנטיקולופדי תלמודית ערך בית המדרש עמוד ריא. בית המדרש שווה לבית הכנסת בדיון מורהו, בין להסוברים שמורא בהכ"ן מן התורה ובין להסוברים שהוא מדרבנן, ולפיכך כל הדברים שאסור לעשנות בבית הכנסת, כגון לנוהג בו קלות ראש כshore וצדומה, אסור לעשותם אף בבית המדרש, מלבד شيئا, שאף על פי שבבית הכנסת אסור לישן אפילו שנית עראי, בבית המדרש מותר לישן שינוי עראי, ואפילו לאנשים שאינם תלמידי חכמים, שלתלמידי חכמים הלומדים שם מותר לישן בבית המדרש אף אילו שינוי קבוע, שכן נעשה מתחילה שיישנו התלמידים בו, שאי אפשר בלאו הaci, והרי זה הכלול התנו לכתהילה על כך. וכל זה אינו אלא מצד הדיון, אבל מכל מקום היו תנאים ואמורים נהוגים שלא לישן בבית המדרש לא שינוי קבוע ולא שינוי עראי,

(50) **יומא יא:** *יכould שאני מרבבה אף כר סביה וסילשכה וקערות — פלמוד לומר: "ביתה", מה בית שהוא חול — אף כל שהוא חול, יצאו אלו שאין קודש.*

רמב"ם הלכות מזוזה פרק ה הלכה ו. *כר סביה וסילשכה וקערות ובפי גנטיות ובמי מזרחות שאין בקבון בית דירה פטורין לפיקדון קדש.*

סמ"ע חושן משפט תכזו סק"ב. *והוא שיחיה בית דירה בסמוך ס"ג יתבאר דלא נאמר בתורה בכך אלא להוציא בתים שאינם עשוים לדירה ע"ש וכותב ה"מ שם על דברי הרמב"ם אע"ג דבספריו מרביבנן להני מקרא דחיבים במעקה וכן כתוב הסמ"ג מ"מתנאי יש בדבר לעניין אם מהויבאים מהה במזוזה ופוסק הרמב"ם כמ"ד דפטורים מהה במזוזה וס"ל דה"ה לעניין מעקה דלא מקרי ביתה וס"ל דבספריו דמיהיבי איתא כתנא דס"ל גם במזוזה חייב ולית הלכתא כוותיה עכ"ל בקייזר ואם כן תימא על המחבר שבHAL מזוזה ב"ד ר"ס רפ"ז סתם כל דרפת בקר ולולין ובית אוצרות שמן ויין הייבים במזוזה וכדעת הר"ף והרא"ש ודלא כהרמב"ם וכמ"ש שם וכאן במקע' סתם המחבר וכחוב דין חייב במעקה ודין מעקה נלמד מדין מזוזה וכמ"ש ונראה דהרבנן [זה מהchap] הכריע וס"ל דלענין מעקה כיוון דין דרך בני אדם להיות להן בית תשמש ע"ג דברי הבקר ובית האוצר ובית העצים מה"ה אף אם לפעים יקרה דיור שם אדם מ"מ אין יוצאים ונכנסים כ"כ שם למייחס שיפול ממש להצרך מעקה משא"כ במזוזה דחייבה התורה בשbill הדר להיות מצות ה' נגד עינוי בבייתו וביציאתו זהה פסק דהדר שם צריך לקבוע מזוזה באותו פתח וק"ל:*

(51) **שבת יא.** *ונאמר רבא בר מהפיא אמר רב קמא בר גוריא אמר רב: כל עיר שגונתיה גביהן מבית הקנסת לסוף חרבנה.*

(52) **של"ה תורה שבכתב סוף פרשטיינו.** *ועשית מעקה לגג (דברים כב, ח). מצאתי רמז, גג הוא גבהתו, ורמז שיעשה גבול לגואה. ואם לאו, שם תהיה נפילתו, כי יפול הנופל ממנו, לפני שבר גאון (משל ט, יח):*

אור התורה להה"מ עה"פ. *כי תבנה בית חדש וגגו. פי' אדם האומר פירוש חדש על איזה עניין בתורה, ועשית מעקה לגגיך, ר"ל דלאו לפיק הפטשת היה צריך לכתוב ועשית מעקה לגגו, והוא קאי על הבית אשר בנה. ולפי*

decyon דמזוזה חובת הדר פחות מל' הו דירת ערαι ולא מחייב כתבו הגהות מיימון בפ"ה דבתיים שעוכרים ישראל מנכרים פסק ר"י שפטורים אפילו שוכר מעכו"ם ע"כ ודעת רבינו המחבר לחיב אפילו שוכר מעכו"ם ע"כ וכ"כ סמ"ג דאיתא בירושלמי בסוף מגילה השוכר בית מהעכו"ם צריך ליתן בו מזוזה מצאתי כתוב בשם ספר אגדה שפטור שעירים הפתוחים לרוחב מדאםרין הני אוביל דמחוזא פטורי משום סכנה ה"ג אחריו שהנכרים דרים בתחום ובית העצה זרים בתחום פטור

שולחן ערוך שם סעיף כב. *השוכר בית בחוצה לארץ והדר בפונדק בארץ ישראל פטור ממזוזה שלשים יום והשוכר בית בארץ ישראל חייב במזוזה מיד משום ישוב ארץ ישראל (והוא הדין לשואל בית דין כשוכר) (ב"י בשם הר"ר מנוח וכמ"ב בש"ס):*

ש"ד סק"כח פטור ממזוזה כו. *שאינו נקרא עדין דירה:*

48) בכורות י.

רש"י ביצה כז:ד *ה הלה מתני' חלה שננטמא' - אינה ראוייה לכון היום דהא באכילה אסורה לעולם ובהסקה או לתהה לכלבו ב"ט אסור דין מבערין קדשים טמאים מן העולם ביו"ט ואfillio ע"י אכילת בהמה דקי"ל שאין שורפין קדשים ב"ט ולא תימא דוקא שריפה משום דהבערה שלא לצורך היא זהה אין מدلיקין נר ביו"ט לצורך אכילה היא ומורתה אפילו וכי בשמן שרפה לא והוא שמן תרומה שננטמאת גזרת הכתוב היא שאין קדשים טמאים מטבחרים ביו"ט דرحمנא אחשבה להבערתן דכתיב באש ישרף (ויקרא ז:י"ז) הלך מלאכה היא:*

(49) **פרשת קרח פרק יח פסוק ח.** *ונזכר יהה אל-אקרן ואנו הנה נטמי לך א-את-מאנעך תרומתי לקל-קלשוי בניי ?שראל לך נטמים למשקה ולבגין לקל-עוזם:*

זבחים צא. *וכולן הכהנים רשאין לשנות באכילתן לאכלן צליין ושולקין וմבושלין تحت לתוכו תבלי חולין ותבלי תרומה דברי ר"ש ר"מ אומר לא יתן לתוכו תבלי תרומה שלאibia התרומה לידי פסול..... ובכולן כהנים רשאין כי: מי טעם אמר קרא (במדבר יח, ח) למשחה לאדולה כדרך שהמלחים אוכליין:*

שם קיט עמוד ג. ויקח המן את הלבוש ואת הסוס כו'. הנה ארוז'יל ת"ח צריך להיות בו שמיינ ששבשミニת גסות הרוח כו' שנא' כלו סג כו'. ומעטרא ליה כסאסאה לשבולתא כו'. להבין המשל כסאסאה לשבולתא. הנה בתחלת יש להבין מהו עניין ת"ח. כי הנה מה שנקרא בשם ת"ח הינו לפי שמקבל מבחי' חכמה והוא בחו' הביטול במציאות לאור א"ס ומפני שאין התלבשות אוא"ס אלא בחכמה דוקא כדיוע ע"כ עיקר עניין יחו'ע ויחו'ת הוא ע"י הת"ח דוקא כי בחכמה שבו ישכוון אור א"ס. והוא בחו' או ר הכתר שנקרא רצון וכתיב ואור פניך כי רציתם. פי' שיש אור שמאיר לפנים ונק' הארת הפנים והווען באור פניך כו' והוא ע"י הרצון כי רציתם והווען בחו' או ר א"ס שמאיר בפנים דחכמה לך' כי רציתם. וזהו יאר ה' פניו אליך וד"ל:(ב. והנה עניין ת"ח זה שעבודתו באויר' בחכמה וביטול כנ"ל אל אמרו שצ"ל בו שמיינ ששבשミニת מגשות הרוח זהה יפלא לאכורה כו' אך העניין יובן בהקדמים תחלה מהו עניין המשל דסאסאה לשבולתא דינה שבולות החטה הגשמית יש לה מזון ונק' סאסאה וגוף החטה עצמה הוא הנק' שובלותה. והנה החטה צומחת ע"י זרחת השימוש וע"י הגשמיים כדיוע ואמן הרוי ע"י שרב וחום המשמש המכחה על החטה היהת נשרפתי וכלה. וכן ע"י רבייה לחות הגשמיים שהיו נוטפים עליה היהת מתפרקת כי הרקבון שולט מן הלחלה היהת והשרפה והכליוון מן החום היבש כדיוע אשר לזה הטעם הוא המזון הגדל סביב החטה שהוא נעשה לה לשומר לשומרה שלא יכול האור והחום של השימוש לשורף החטה ושלא יוכל האור והחום של השימוש לרקב אותה והוא ע"י שהמזון מקבל בעצמו כל החמיימות של השימוש וכל הכתת השרב והממ' בעצמו כל הלחות של הגשמיים שלא יכול על החטה ועוד שתגמר גידולה המזון שומר לחטה מכל אלה מן החום ומן הלחות ואחר שתגמר גידול החטה איז המזון נופל ע"י דישה ולא נשאר רק החטה בעצמה וכיודע בדיני המעשר שאין החטה חייבת במעשר עד שימරה הכרוי וכל זמן שלא נמרה הכרוי פטור מן המעשר מפני המזון והתבן שביהם כי המזון והתבן פטורים מן המעשר ולא עוד אלא שפטורים באכילת ארעוי עד מירוח כדיוע. וכך זה מפני שהמזון אין אלא שומר לחטה בלבד והוא רק כמו קליפה לפרי. ולהיות כי עניין המעשר יוצע שהוא רק בח' קדש העליון דכתיב העשורי יה' קדש לה' בכל דבר כי גם בפרטיו ההשתלשלות לא יש קדושה העלונה אלא בבח' העשורי' שבכל דבר מטעם שנעו'ז תחולתן בסופן כו' וד"ל. ולהיות כן השרתת הקדושה

פירוש הנזכרatti שפיר. ורק פירושו, ועשית מעקה (לגging), רצה לומר מהיצה, לגging, רצה לומר לפחות פניה בזה, שלא יגהה לך בזה שאמרת תורה חדשה שלא שמעה אוזן מעולם. כי לא לך הגדלות, כי הכל מאתו ית'. כי ייפול הנופל מנו, ראוי הוא ליפול (וכו) [כנ"ל], כי ידעת שהשבריה כבר היה בשביב גדולות שכ"א אמר אני אמלוך וד"ל.

(54) דברי הימים ב פרק יז פסוק ה-ו. וכן יתג'אתה שממְלָכָה בֵּין֙ נִתְּנָהּ כַּלְדַּיְהוּנָה֙ מִנְעָה֙ לִיהְוֹשָׁפָט֙ נִתְּהָלָן֙ עֲשָׂרִיְכָבּוֹד֙ לְרַבָּבָן֙ נִיגְפָּה֙ לְבַבָּן֙ קָדְרָגִי֙ יְתָנָה֙ וְעַזְׂדָּבְּסִיר֙ אֶתְּתָמְפָּתְּתָמְשָׁרִים֙ מִיהְוֹתָה֙ {פ}

תורה או ר צא: והנה לעומת זה יש בקדושה ונק' ג' כ בח' המן לאחר הבירור. כי מבני בניו של המן למדו תורה ברבים. הרי שיש בח' המן לאחר הבירור שנכלל בקדושה והוא ויגבה לבו בדרכיו ה' וכמאроз'יל שצ"ל עניינו למטה ולבו למעלה. עניינים הם בח' חכמה כח מ"ה בח' משה שהוא ענו מכל האדם בחינת בטול.

ובח' הלב צ"ל למעלה שם יסוד האש והצמאן וטבע האש להגביה ולעלות למעלה. והאדם צ"ל כולל משניהם. כי אם לא יהיה בח' הגבהה כלל לא יער לבו לגשת אל העבודה באמצעות מי אנכי ומה עבדותי. לך' צריך לו הגבהה הלב בתשוקה והצמאן שבו.

וגם בח' עניינים למטה להיות בח' בטול ממש באויא"ס ב"ה בהמשכת ח"ע כה מ"ה בעסק התורה דאוריתא מהחכמה נפקת וכמ"ש ודרכי אשר שמתי בפרק כו'. והוא עניין שהת"ח צריך להיות בו שמיינ ששבשミニת. כי הנה בבח' חכמה יש ל"ב נתיבות החכמה וגם לב בגימטריא ל"ב וככלות שנייהם עולה ס"ד.

ושמיינ ששבשミニת הוא חלק א' מס"ד והיינו הגבהה הלב המחוור אל מוח החכמה כי העיר היא החכמה המשכת בח' הבטול אלא שצריכה העלאה תחלה בבחינת הגבהה הלב כדי להמשיך אה"כ שאם אין העלאה אין המשכה.

והגביה והעלאה זו הוא בח' התנשאותDKDושה בח' המן לאחר הבירור ומקורה ושרה למעלה באורות עליונים הם בחינת לבוש וסוס. כי הלבוש הוא ה' מלך גאות לבש בבח' גאות וה坦שאות. וסוס בגימטריא ב"פ ס"ג. משא"כ בח' כתר מלכות הוא בחינת בעטרה שעטרה לו אמו דוקא שאין בזלו'ז בבח' המן בח' זו כלל אלא היא בח' בטול רצון ממש נעשה קודם לנשמע כו' וד"ל:

לחת לזרעו הכנעני והחתי כו' ז' מדות רעות כי בטילם ממש דקמיה ממש ככלא כלא השיבא ואין דבר נפרד כו' והיינו לחת לזרעו שנוננים ומתבטים בכך הביטול האמייתי כי ע"י לבבו האמן דאברהם אין טענה וסבירא כלל לחיות נפרד אלא שרצה להתקרכ ב' מעולם לא היה דבר נפרד כו' וד"ל. ואמנם לא כל אדם זוכה למעלת אברהם בתחילה כי לבבו אכן אמן זה הוא לאחר שנשלם אברהם במעליה וננק' אברהם בתוספת ה'א' והיינו לאחר שנימול משא"ב' קודם שנמול שנק' אברהם הרי יצא ממנו ישמעאל שהוא בח' קליפה דחסד עליון דקדושה לפי שאברהם היה מרכיבה לבח' חסד עליון דקדושה ולכך אמר לו ישמעאל ייח' לפניך שהן בח' מותרי החסד דהינו שיהא אור החסד מתפשט גם למטה להיות ישמעאל לפי שבכח החסד העליון ליריד ולהתפשט עד תכלית המודרגה היותר תחתונה כי לפ"ע הרומות והגדולה שנק' חסד איינו תופס מקום לפניו כחשיכה כאורה כו' וכענין שמות בידים תפש והוא בהיכלי מלך ממש דהשם מית לעוצם קוטן ערכה היא בהיכלי מלך המרומם ולא מקפיד עלייה כו' וד"ל. וזהו הטעם שציריך ת"ח להיות בו גשות הרוח חלק א' מס' ז' כו' כי הנה ידוע דעת' אתעדלא"ת אתעדלא"ע נעשה באורה הדוגמא ממש כי רוח איתי רוח ואמשיך רוח כו'. והנה באתעדלא"ת זה בת' ח נעשה אתעדלא"ע להיות למעלה ג' כ' באתיות והתנסאות בקדושה העליונה כי ע"י שנמצא בח' גשות בת' ח במה שאינו רוצה ליפרד כנ"ל וחפץ בקרירוב כו'. כך למעלה נתעורר ג' כ' להיות מואס בהרשעים וכמ"ש ואת עשו שנאי מפני כי גאה גאה כלומר מתגאה ומסתלק מן הגאים והם הרשעים כו' ולא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל לפי שמצד הרומות כלא נשטגה ומתרומם איז' נונן לב לדזקן שלא יצא אור ההשפעה להרשעים. ואע"פ שנאמר שמות בידים תחספ' כו' הינו כשהיא שם בבלתי השגחה שאין המלך הגדול מsgiving על דבר קTON בערך זה אבל כשרוצה להשgiaה יוצאה להסירה מהיכלו וזה רק כשבא לכל גיאות והתנסאות דוקא אז יקפיד שלא יקבל הקליפה משא"כ כשהוא בבלתי התנסאות הרי قولא קימה כלא ואינו תופס מקום ויכולים הכל לקבל כנ"ל וד"ל. וזהו ה' רמה ייך' בל יחזון. פ' דוקא כאשר רמה ייך' בבח' רומות וגאות כו' או' בל יחזון הרשעים או' האלקי מפני שמליך מהם בהשגחה שלא יקבלו גם הם וכמ"ש רם על כל גוים ה' מה שנעשה מהם רם ומתרושא לפני

בעשר אינה אלא על גופו הפרי ולא על הקילפה והוא המוץ שהוא רק כשר לחתה כנ"ל כי אין בח' הקדשה בדבר הטפל כמו הקליפה אלא על בח' הפנימי' שהוא גופו החתה וכלך עד שלא נמורה הכרוי גם החתה פטורה מן המשער מפני המוץ שביהם שפטורם כי אין קדושת המעשר שורה בהם מטעם הנ"ל וד"ל. והנה לכוארה לפלא האיך לא יחשוב המוץ כלל לבח' עיקר אלא דוקא לטפל והלא בלבעדו לא היה החתה צומחת כלל כנ"ל. אך העני הוא דברמת סיבת הצמיחה באה' ע"י המוץ מפני שמקבל בעצם החום והחלות אך לאחר שנגדל הפרי א' ז' לשומר וזרוקין אותו בבח' פסולת. אמן בשעת גדיילת החתה מעטרא ליה המוץ לחטה עצרה המקפת להראש והוא המשל דמעטרא ליה כסאסאה לשבולתא דהסאסאה מעטרת לחטה בבח' מكيف כנ"ל וד"ל:(ג). והנה הנמשל מכל זה יובן בעבודת ה'. דנה מבואר למעלה בבח' ת"ח שהוא המתפעל באוי"ר מפני התבוננות בחכמה בח' ביטול מפני שהוא א"ס שורה בחכמה כו' והנה עניין הנמשל מגוף החתה שהיתה נשרפת ונרכבת לולי המוץ כו' העניין הוא דאנו רואים שכ' מי שמתחיל בעבודת ה' בעבודה שלבב זו תפלה א' לו בלתי אמצעות מדות הgasות והוא بما שעושה א"ע לבח' יש ודבר מה שציריך להיות עובד ה' ויש מי שעבד וכו' ומניעת העבודה יציר לו מפני שאינו חפץ בקרבת ה' ואינו רוצה לתרחק מ' מ' יש בזה בח' גשות כי נחשב ביעינו לאיזה דבר שבעובדתו יתקרב וייה' לנח' ר' למעל' ובהיפוך כו' שככל זה הרי יש מי שתובע ממנו והוא הנتابע והרי יש טענה ותביעה כו' ויכול לפטור א"ע כו' וכ' ז' מפני צד הריחוק של האדם מה' עד שהוא בבח' נפרד בפ"ע לך' הוא יש ודבר בעבודתו וכאלו פורע מה שהייב וב' אבל באמת אם ה' דבוק בה' בתכליות הדיקות האמיתית הר' א' ז' לטענות וטעמים כלל כי אין בזה טעם. אחר שדבוק הוא בעצמות אלקות דאין לפניו בח' נפרד לעצמו כלל כי אין עוד בלבדו כתיב ולא יש מי שהייב שציריך לפצועו כו' ולא שיר עניין טו"ת כלל אלא רק אחד פשוט בלבד ואין דבר זולתו כלל וכענין שמצוינו באברהם שהוא לבבו נאמן לפניו ה' וכמ"ש ומצאת את לבבו נאמן לפניך כו' פ' לבב נאמן שאינו בכלל בח' נפרד כלל להיות ב' לבבות יצה' ויצה' ר' אלא רק לב אחד ורצון אחד פשוט ולא שיר עניין טו"ת כי אין עוד בלבדו כו' וזהו לפניך כו' וכאשר לבבו נאמן بلا טעם א' וכורות עמו הברית

לפי שהוא רם על כל קו' ואחר שנגдал אוור הזרוע לצדיין ח'י עליון א"צ לבחי מוץ ותבן זה וכוי וככל זמן שלא נمراה הכרך פטור מן המעשר כנ"ל וד"ל. וזה דת' ח' צ"ל בו גסות שמיינית ובחלק ס"ד יש בו מן הגסות אמן והוא גם אך אעפ"כ בחלק ס"ד מעטרא לה בעטרה מעטרא ליה כסאסאה לשובלטה פ"י מעטרא לה בעטרה דגיאות והתנסאות ומזה נשמר מכל דבר רע והולך ומתגדל וכמ"כ לעלה מעטרא לה לאור הזרוע לצדיין קו' בבחיה' עטרה דגיאות העליון וכמ"ש ה' מלך גאות לבש קו' וד"ל:)

לקוטי תורה דברים טו עמוד ג. אך צ"ל א"כ למה היה שום הר שהרי גם הר סיני הוא הר עכ"פ שהוא עניין הגבאה רק שאינו גבוה כ"ב. אבל העניין כי באמת עם היה שציריך כל האדם להיות שפל במאיד מ"מ צריך התחזקות וקצת הגבאה כמ"ש ויגבה לבו בדרך ה' (וכמ"ש מזה بد"ה יביאו לבוש מלכות) כי אם לא יהיה בבחינת הגבאה כלל לא יערב לבו לגשת אל העבודה באמרו מי אני וממה עבדתי. וכך צריך לו הגבהת הלב בתשוקה והצמאן שבו קו' אלא שהbijtol צ"ל יותר הרבה קו' ע"ש, ובד"ה החלו מאתכם גבי עניין שלום בפשם"ע שבנפש מוח ולב קו'.

(55) סוטה ה. אמר רב חייא בר אשי אמר רב: פלאיד חכם ציריך שילקאו בו אפק משלמה בשמיינית

(56) הagiagah כ: לא במדת הקידש מדת התרומה, שבקידש מתר ומנגב ומטבייל ואמר כד קשור, ובתרומה קשור ואסר כד מטבייל:

אוור התורה ויקרא חלק ב עמוד תנה. (לכן ממשיכים ג"כ מבחי' אורות שבכלים שהוו בחיי עולם התקון בחיי ממכ"ע משא"כ ע"י מאדרך דעת' לצתת מהכלי ממשיך בחיה' אורות דתחו שלמעלה המכלי כמ"ש כ"ז בדורש דק"ש הנ"ל, וזה ששנינו במלחת דקדוש כלים הנגמרים בטהרה שהן בחיה' צ"ג צריכים טבילה לקדש אבל לא לתרומה כי תרומה היא הפרשת הארץ בבחיה' ממכ"ע בי"ד נברא העונה"ב, וזה בחיה' צדיק אבל להיות זוכה לבחיה' קדש ומובדל א"ס ב"ה צדיק להיות בחיה' תשובה קו')

(58) לקוטי לוי יצחק אגרת עמוד שע. וע"ד קושייתך בהמโบรา בתו"א בדורשי פורים שצ"ל שמיינית בשמיינית. ושענין זה הוא מ"ת על ה"ס, הרי הרמב"ם

שהוא גאה גאה דוקא כנ"ל:(ד). ואמנם זהו דוקא בהתחלה' העבוד' אבל לאחר שנמצא לבבו נאמן א"צ לאائع"ת זאת בבחיה' הגסות קו' וד"ל ובארהם שיצא ממנו ישמעאל גם בתחילת לפי שנמצא לבבו נאמן גם בהתחלה' עובודתו ואוזי יצא השפע גם למי שאינו ראוי עבודתו בחיה' גסות גם במה שמתבונן בהשגת אלקות בבחיה' מלא וסובב ומהמתה זה מתפעל באוי"ר קו' גם זה נחשב בחיה' יש ודבר כי יש מי שימושיג ונדמה לו ההשגה לאיזה דבר מה קו' ובאמת לית מ' והשגה תפיסא בי' בעצמות אלקות כי הוא למעלה מבחי' מלא וסובב ולמעלה מכל בחיה' השתלשלות וכו' וכך גם התבוננות זאת טפל בסוף כנסלים במעלת העבודה וזוכה לדיבק בעצמות ומהות אור א"ס שלמעלה מן השתלשלות עד שיחשב בעינוי כמו מוץ ותבן לגבי העיקר קו' כך כל הטיעמים שהיו לו בהשגות והתבוננות כל ימי העבודה באוי"ר בתחלה' אינם אלא לטפל בעלה לגבי העיקר כי בהגיעו לחיה' עצמות א"ס כל הטיעמים שהוא בחיה' מלא וסובב קו' ככל חשיבא ממש לגבי עצמותו וכמ"ש מי לי בשמיים ועמק לא חפצתי בארץ קו' וד"ל:(ה). ועתה יתבואר עניין המשל מן המוץ שסביר לחטה דנהנה כמו המוץ שהוא שומר לחטה מן החום ומן הלחלה חיתך הנמשל בניצוץ האלקין שנתק' אוור זרוע והוא צומח מלמטה ואמנם היה כליה ונאבד אורה מפני ריבוי חום במותרות הענוגים החיצוניים והן חמימות התאהoca וכיווץ או מפני ריבוי הקירות והוא כמו העצלות שהוא דמיון הרקboneן של הגרעין קו' אך ע"י בחיה' המוץ מתתקים וצומח וגדל באוי"ר בלתי מונע והיינו בחיה' הגסות והתנסאות שיש לאדם בתחילת שלא ירצה להיות נפרד והוא כמו הרקboneן או לשروف בחמימות התאותות וכיווץ וגסות זו סובלת כל מה שיש בנה"ב מן החום ומן הלחות עד"מ ומהמת זה אוור ניצוץ האלקין הולך וצומח וגדל תמיד באוי"ר קו' עד שנגדרה בשלימות וכמ"ש רבבה צמחה השדה קו' ותרכי ותגדל' קו'. והנמשל הוא שbegiu לשליימות הגידול איזי הוא דבוק בעצמו ו מהותו יתברך וגם כל הטיעמים וההשגות שהי' שומר לפרי בטלים ונופלים קו' מפני שהוא עניין לבב נאמן הנ"ל וכמ"כ מלמעלה למטה באיע"ת הענן הוא כך בתחילת נעשה אתיע"ת בעה' גיאות והתנסאות והוא הנקרה מוץ ותבן לעלה בצד עלי"ז לא יפול האור ברקboneן וכליון החום והם מניקת החיצוניים והקליפות

דאית ב' כו' ואפילו מקצתה"*. ב) שינוי הל' בשור"ע אדה"ז (חאו"ח סקנו"ו ס"ג). אף שמצוין שם להרמב"ם, אבל בנוגע לכעס עד קצת האחרון*** (ולא, אפילו מקצתה"). ג) השינוי ברמב"ם עצמו שם שבנוגע לכעס כותב עד הקצת האחרון. - וכיוצא שע"ד הרגיל הרמב"ם על הרוב ידבר". ואכ"מ

שה"ג שם* ראה לקוטי לוי יצחק אגרות (ע' שה) — תיווך באופן אחר. **) והציוון בעין משפט שם על בשמטה מאן דלית ב"י להרמב"ם - כבר העירו באחרונים שאינו מובן. ***) שאינו שולל עניין הגואה למגרי, אלא שיש מקצת" (קצת האחרון) דעתין זה משא"כ הלשון,, אפילו מקצתה").

סידור עם דא"ח קנט עמוד ד.

61) **לקוטי שיחות חלק יט עמוד 210** זאגט תורה כי תבנה בית חדש ועשית מעקה גו": ווביאבל אז דאס איז בא בית חדש - א נייער סדר ועובדת אין וועלכער מאייז ניט אינגעוואווארנט דארף מען מאכן א מעקה": עס זייןען ניט גענוג די זהירותן וואס מהאט געד האט אין די פריערדיקע אופני עבודה, נאר מען אויף זיך אנגעמען ניע גדרים וסיגים 25 מילארף מאכן פררי שע צאמען אין מהשבה, אין דיבור און אין מעשה. און דער טעם פארוואס עס פאדערט זיך דוקא ביי דער עבודה חדשה די באווארעניש פון מעקה", (אייז דער פסוק ממשיך) כי יפול הנופל מננו" - 1 היה איז עבדה אין בימים מענטשן פארבונדן מיט דער תנועה פון ירידה ונפילה לגבי זיין פריערדיקון מצב ווארום די התעסוקות אין גשמיות העולם אייז ע"ד ווי כלות ירידת נשמהו לעווה"ז], דעריבער אין עלול אז די גשמיות העולם וועט אים אויך ארפאַי נידערן פון זיין מדריגא. און אויב ער וועט בי זיין בויען א בית החדש" ניט זיין זהור ביורה, וועט ער ניט נאר ניט קענען מעלה זיין די גשמיות און מאכן דערפונג רוחניות, נאר אדרבה, די גשמיות וועט נאר פאָרגערעסערן זיין ירידה ונפילה - יפול הנופל".

שם עמוד 212. ז. די הוראה מכל האמור בנוגע לפועל: מען דארף וויסן, אז מען טאר זיך ניט אַפְּשָׁלִיכָן פון וועלט, נאר מען מז בויען א בית", מאכן א דירה לו ית' בתחתונים; ואדרבה, דורך דער הירידה" אין דעת אופן העבודה ווערט דערנאָך די אמתה עליי", עס ווערט אויפגעטאן א חידוש למטה און א חידוש למעלה, כנ"ל. לאיזיך גיסא דארף מען וויסן, אז כדי צו מאכן פון

פסק דלא מינה ולא מקצתה (בהל' דעתות פ"ב הלכה ג' ע"ש). איני מבין את קושייתך הכי התו"א ולקו"ת וכדומה הוא ספר וחיבור שנתחבר להלכה ולפסקי דיןים, שאז היי נופל הקושיא, הרי הוא ספר שענינו לפרש העניינים ברוחניות ובעובדת שכלב, והרי בסוטה ד"ה יש דעת ר"ח ב"א אמר רב שת"ח צ"ל בו שמינית بشםינית, גם הדעתה הזאת דא"ח היא (לוא יהא שאין הלכה כמותה). הנה בת"א וכדומה הוא לפני הדעה הזאת. עוד זאת, נראה מלשון הגمراה שם ממשיע שרنبב"י שס"ל לא מינה ולא מקצתה כו' אינו חולק על הדעות הקודמים דר"ח ב"א כו' ורבא, כי הרי איתמר אמר רבב"י כו', ואם בא לחולוק הול"ל רבב"י אמר (אם שבаг"מ ברמב"ם שם מבואר שחולק). וגם הדעות הקודמים הרי לא יחולקו על האמור באבות המשנה מאייד מהוי שלפל רות, שהוא עד קצת האחרון. וכל הדעות אמתיים המה. והוא עפ"י המבואר בתו"א שם, שלבוש מלכות וסוס כו' צ"ל ע"י המן, בחיה גואה קצת לאחר הבירור, והינו דעת ר"ח ב"א כו' ורב"ה ברבי דר"י ורבא כל. וכתר מלכות א"א להיות כלל ע"י המן רק ביטול למגרי, היינו דעת רבב"י, ושניהם אמתם הם, ועיין בהוספות לתו"א במג"א מה שצ"ל שמינית بشםינית הוא רק בתחלת העבודה, אבל אה"כ צ"ל ביטול גמור כמו באברהם שמצאת את לבבו נאמן לפניך ע"ש. הנה עפ"י ג"כ א"ש ב' הדעות שמא"ח ומר אמר חדא ולא פליגיג. (ועיין בראש"י בסוטה שם בדרנב"י, לא יחפוץ ט', לא יחפוץ דוקא, שחפץ הוא רצון הפנימי ונפשי, זה אסור, משא"כ ברצון סתום בהא לא קאמר רבב"י, והוא ג"כ מכון עם האמור, כי חפץ הוא פנימיות הכתור בחיה כתר מלכות, שלמעלה מלובש מלכות). ועיין בלחם משנהה בפ"א מהלכות דעתות הלכה ד' ה', עפ"י האמור שם ג"כ יש לתרץ.

לקוטי שיחות חלק כב עמוד 162 הערכה 32. בהוספות לתו"א שם (קכ, א) שהענין דשミニת שבטה ששמינית צ"ל דוקא בהתחלה העבודה, ע"ש (וראה גם בלקו"ת במדבר שם (ועד"ז בתו"א מג"א צא, ב): לא יערב לבו לגשת אל העבודה). אבל שם המذובר בהגבאה כו' של האדם לאחריו שהוא כבר ביטול (ח"ח) וביטול עד כ"כ שלא יערב לגשת כו' ולכון צ"ל שמינית بشםינית בכדי שיוגש אל העבודה. משא"כ המذובר בפנים - האדם המתחיל בהעבודה להבטל. ועפ"ז ועפ"פ המבואר בפנים יש לתרץ: א) משנ"ת בתו"א וכו' ההכרה דשミニת שבטה מאן והריי פס"ד הרמב"ם (דעתות פ"ב ה"ג) בשמטה מאן

דאס וואס אידן זיינען מוייחד מיט אלקוט. (ב) דאס וואס דורך דעם איז אסר לה האכלי עלמא כהקדש" - ער ווערט קדוש ומודבל פון ענני העולם. ואראום ווי געד רעדט פריער, זיין גאנצע התעסוקות מיט ענני העולם איז נאָר לסלג בעלה" 58 - צו אויספֿרַן די כוונה העלינה פון מאָן אַ דירֶה לו יַת' בתחthonim.

(62) שבת לב. פָּנָאַ קְבִּי יְשֻׁמְעָאל: "כִּי יַפּוֹל הַנְּפָלֵל מְאָנוּ" (מְאָנוּ) — רָאוּיָה לִפְפּוֹל מְשֻׁשָּׁת יְמִינְךָ בְּרָאִית, שְׁהָרִי לְאַנְפּוֹל, וְסְכָתוֹב קְרָאוֹ "נְפּוֹל". אַלְאָ, שְׁמַגְלָלִין זָכוֹת עַל יְדֵי זְפָאִי וְחוֹבָה עַל יְדֵי סְבִיבָה.

רש"י עה"פּ כי יפל הנפל. רָאוּיָה לְפּוֹל, וְאַע"פּ כֵּן לֹא תַּחֲגַל מִתְחַזּוּ עַל יְזָה, שְׁמַגְלָלִין זָכוֹת עַל יְדֵי זְפָאִי וְחוֹבָה עַל יְדֵי סְבִיבָה (ספר).

(63) פענה רזא עה"פּ. ח כי יפל הנפל חסר ו כתיב שהיא משמע לשון עבר כדאמר גבי כלב כבר נלד ולד.

צדר המור עה"פּ. וכן רמז כי יפל הנפל ממנו. על ארמילוס הרשע שכביבאת משיחנו הרג. כאמרנו וברוח שפתיוimit רשות (ישעי' יא, ד), ותרגם יונתן ב"ע יקטל ארמילוס רשותא. וכבר אמרו שהוא יושב באבן גודלה שברומיא. ובאותו זמן יפל הנפל, כי אותה אבן חפיל נפל אחד שהוא ארמילוס הרשות, וזה כי יפל הנפל ממנו.

(64) חאגיגת טו: מי דכתיב: "אֶל גָּנְתָּא אָגָזָן בְּרַקְתִּי לְרָאֹות בְּאַבְּיַהְנָמָל וְגַזּוּ", לאָהָה נְמַשְׁלוּ פְּלִמְדִי חֲכָמִים? לאָגָזָן — לומר לך: מה אָגָזָן, אף על פי שְׁלָלָוְיכָךְ בְּטִיט וּבְצֹאָה — אין מה שְׁבָתוּכוּ נְמַאָסָס; אף של פְּלִמְדִי חֲכָם, אף על פי שְׁפָרָח — אין תּוֹרָתוּ נְמַאָסָת. אַשְׁפְּחָה בְּרָה בְּרָה שְׁלָא לְאַלְיָהוּ. אמר לייה: מי קָא עַבְדַּי הַקְּדוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא? אמר לייה: קָא מְרַשְּׁעָמָד מְפֻמְּיָה דְּכוֹלָה בְּבָנָן, וּמְפֻמְּיָה דְּרָבִי מְאִיר לֹא קָא מְרַשְּׁעָמָד. אמר לייה: אַמְּמָא? מְשֻׁוּם קָא גְּמַר שְׁמַעְתָּא מְפֻמְּיָה ذָאָחר. אמר לייה: אַמְּמָא? בְּרִי מְאִיר רְמוֹן מְאָא, תוכוּ אַכְל, קְלִיפָתָו נְרָק

(66) בחיה כו ועשית מעקה לאָגָן. עד הפשט יזהיר שישתרmr האדם מן הסכנה, כענין שכותוב (דברים ד':ט') השמר לך ושמור נפשך מאר, ולכך יצוה כי כשבינה ביתו שעשה מעקה לגגו ולא יניח ברשותו נזק ומכשול להכשיל בו בני אדם, ולא ישם דמים בביתהו, וכענין זה המגדל כלב רע או המழיד סולם רעווע בתוך ביתו וכן

גשמיota כל' צו רוחניות מוז מען מאָן אַ מעקה", וואס דאס מײַנט, אָז ער בליבט בהבדלה פון גשמיota העולם. ער פְּאַרְנוּמַט זִיךְ טַקְעַמַּט עַנְנִי הָעוֹלָם, אַבְּעָר זַיִי האָבוֹן בְּיִ אִים נִיט קִיּוֹן תְּפִיסָת מִקּוֹם (ובמיילא בליבט ער מובדל" פון זיַי). וויל ער וויס (און פִּילְט), אָז זַיִן גאנצע התעסוקות מיט ענני העולם איז נאר בכדי צו אויספֿרַן די כוונה העלינה צו מאָן אַ דירֶה לו יַת' בתחthonim. ח. פון דעם איז אַ הָרָא מִיחְוָדָה פָּאָר די וואס גְּרִיְּטַן זִיךְ צו תְּבִנָה בֵּית הַדָּשָׁה אָין דעם זַיִן פון חי נישואין (כְּנָ"ל סעיף ג'): מען זעט דערפּון דעם גוֹדָל הענין פון חי נישואין. נישואין פון יעדן אידן אַן ענין כליל ניט נאר פָּאָר אִים, אַין זיינע חיים הפרטיטים, נאר אויך מצד לעלה כביבול. וויבאלד אַז דעמאָלט הויבט זַיִד אָז זַיִן (עִיקָּר) עֲבוֹדָה צו מאָן אַ דירֶה לו יַת' בתחthonim, טוט עס אויך דער מְרַחְבִּין דעטוֹשׁ אַדְמָן" דלמעלה כביבול, אַ המשכת אור חדש, כְּנָ"ל. לאָידָן, דארף מען אַבְּעָר וויסן, אַז דער ווועג צו אויפּוּזען דעם בית חדש" מוז האָבָן דעם מאָן אַ מעקה" - אַני געגען ניע גדרים וסיגים. לכארה: וויבאלד אַז חַתֵּן מוחלין לו על כל עונתיו, אַיז ניט (אָזּוּ) נויטיק צו באָוָאָרָעָנָען זַיִד מיט גדרים וסיגים וכו', וואראום זיינע פְּרִיעָרְדִּיקָע ענינים לא טובים זיינען דאָרָךְ אַפְּגָעְוִישָׁט גַּעַוּאָרָן. זאָגָט מען אִים, אַדרְבָּה: ניט נאָר דארף ער זַיִד באָוָאָרָעָנָען אַוְיףּ להבא - וויל מצד דער ניט רגילהות אַין דער עֲבוֹדָה אַין עולם הזה קען ח"ו וווערן דער יפל הנפל" (כְּנָ"ל סעיף ג'), נאר נאָכְמָעָר, עס דארף זַיִן דִּי מעקה" אויך צוֹלִיב זיינע ענינים לא טובים בעבר (וואס קענען שטערן דעם אויפּשטעלן דעם בית החדש"). ואראום וויבאלד ער דארף נתעללה וווערן אַין אָן עַילְיוֹ שְׁלָא בערך, אַיז ניט מספיק די פְּרִיעָרְדִּיקָע תשובה, נאר עס דארף זַיִן אַ העכערע תשובה, לפי ערך דעם עַילְיוֹ פון דעם בית החדש". ט. אַונְ אָזּוּ אויך אַיז עס בנוגע דעם תוכן ענין המעהה, לויט ווי ס'האָט זַיִד פְּרִיעָר גַּעַרְעָדָט - די הבדלה פון עולם הזה: מען קען טענהן: וויבאלד אַז אַיצְטָה הויבט זַיִד אַן דער רְחִיּוּם בְּצֹאָרוֹ" עַפְּ חָוָרָה - אַיז ווי קען מען בי אִים מאָנָעָן אַז ער זְאָל בליבט בהבדלה פון גשמיota העולם? דארף מען וויסן, אַז אַדרְבָּה: דער תְּכִלָּת פון נישואין איש ואשה למטה אַיז, עס זְאָל זַיִן זְכוּ (און) שכינה שְׁרוּיִ בְּינְהָמָם", דאס זְאָל ברענגען צו דעם בית החדש", נישואין איש ואשה אַיז רוחניות - צוישן אידן מיטן אויבערשטן; וואס אַין דעם זיינען דאַ צוּוּי ענינים: (א) די קידושין צוישן אידן מיטן אויבערשטן - ד. ה.

שעתיד להיות, לא תוכיא האפשר ההוא מطبع האפשר כלל, אבלطبع האפשר עומד עמו, ושאין הידיעה במה שיתהדרס מן האפשרים מחיבת היותם בהכרח על אחד שני האפשרים – זאת גם כן פינה מפנות תורה משה אין ספק בה כלל; ולולא זה לא אמר: "וועשית מעקה לגך", וכן אמרו: "בן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה", וכן נתינת התורות והמצוות והازורה שבאה אל זה השורש, והוא – שידייעתו במה שהיא לא יציא הדבר האפשר ההוא מطبعו. וזהו – המסופק הגוזל לפני השגת דעתנו הקצרה.

אגה"ק ר"ס כה. והוא, בקבוקים מאמר רבומינדי זכרונם-ילברכה: "כל הפעעס כאילו עוכד עפויים וכי", והטעם מוכן ליוודע בינה, לפי שבעת בעסן נספלקה מהנו קאמנה, כי אילו בנה מאמין שמאת ה' קיימה את לו – לא הינה בכעס כלל. ואף שדור-אדים שהוא בעל בחרה מסללו או מפהאו או מזיק ממשנו ומתחייב בדיני אדים ובדיני שמים על רוע בהירותו, ארכ-על-פיךון, על סנייק בקר נגור מן הרים, ופרקיה שלוחותם לאקום.

(67) תנומה. הנה יפה במעשיה, הנה יפה במעשי אבומיה. הנה יפה בבית, הנה יפה בשדה, בבית, במושבה, וכטבעם על מזוזות בפתח (דברים ה, ט). בשדה, בתרומות ובמעשרות ב黠ט בשכחה ופהה. הנה יפה בבית, הנה יפה בגג, שגאמר: כי תבנה בית חדש ונשיהם מעקה לנוך דברים כב, ח). הנה יפה בעולים פזה, הנה יפה בעולים פאה.

רש"י עה"פ כי תבנה בית חדש. אם קינעט מזונות שליטם פקון, סופק לבנות ביתך, ותקנים מזנת מעקה, שמאונה גוררת מצונה, ומגיאץ לךם ושהה ולבדים נאים, לך נסמכו פרשיות קללו (תנומה):

(68) תניא פרק. לו ונמצא כי כל הכלויות של ימות המשיח ותחיית המתים שהוא גילוי כבודו ואלהותו ית' ולהעbir רוח הטומאה מן הארץ תלוי בהמשכת אלהותו ואור א"ס ב"ה לנפש החיונית שבכללות ישראל בכל רמ"ח אביה ע"י קיומה כל רמ"ח מצות עשה ולהעbir רוח הטומאה ממנו בשמרית' כל שס"ה מצות ל"ת שלא יינקו ממנה שס"ה גדייה כי כללות החיות של כללות העולם כי בשbillם פרטיות הם כולם היהודים ששם ששים רבו נשות נברא וככל פרט מהם הוא כולל ושיך לו החיים של חלק אחד מששים רבו מכלות העולם תלוי בנפשו החיונית להעלותו לה' בעלייתה דהינו بما שמשתמש

הזכירו ז"ל. כי יפול הנופל, semua יפול. וע"ד המדרש העשית מעקה לגך כי יפול הנופל ממנו, ראוי היה ליפול מששת ימי בראשית, אבל אתה לא תגרום שתהא מיתתו על יזר. וענין המדרש זהה, כי כל הנבראים כל' נבראו בחפצם ורצונם והקב"ה הודיעם בראשית הבירה כל עניינהם כלם וכל המקרים העתידיים לבא עליהם, וכן ענייןיהם מי היו ומייתם הירק תהיה, וכן עניין מזוניהם והודיעם אם בצער אם ע"י עצמן אם של אחרים, וכן אם בריחו ריז"ל כל מעשה בראשית לדעתם נבראו לצבונים נבראו שנאמר (בראשית ב': א'-ב') וכל צבאם, והכל רצו וקבלו, ועל זה אמרו ראוי היה ליפול מששת ימי בראשית, ואף על פי כן יש עונש גדול למי שמשבב, וכך עשית מעקה לגך.

אלשיך עה"פ. כי תבנה בית חדש כי. אמר הלא צויתיך להטיב לגבר אמיתי ואף לגרוע הימנו הני מוסיף ואומר כי לא בלבד תעש' חועלת לבלי תחאים כי אם תסלק הייזק גם כן מהחטאיהם בנטשות כי חעשה מעקה לגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנה הנופל הוא העתיד ליפול בחתאו לא יהיה על יזר כי דמים אתה שם בביתך ושם אמר אם הוא חייב בדי ליפול ולמות מה לי ולצראה כי לא תעדר ממנה מיתה על כל פנים להז סמרק ואמר לא תזרע כרמד כלאים לומר הנה הכרם בעצמו טוב וכשר וכן התבואה עצמה טוביה ובהתחברם יודע אלהים כי זה מזיק את זה וזה את זה כי תقدس המלאה הזרע ע"י הכרם וכן התבואה תזיקו את התבואה הכרם כי אל דעות ה' ויודע איך הוא כן הדבר הזה כי אפשר שאין עון האיש מספיק למota בו אם היה על גג איש צאי כי לא יפול ממנה אך בהיות על בית איש חייב תתחבר טומאת החוטא ההוא עם טומאת האיש החיב בעל הבית ותתמלא סאת הנופל ההוא עד עונו ליפול וימות משא"כ ע"ז זכאי. נמצאת אתה משים דמים בביתך שהן מעט שהיה חסר למלא מדתו ליפול ולהיות דמיה הושלים בהיותו ברשותך נמצאת כי במקרה כלאי הכרם יקרך שחבורם יזיק את שניהם כך אתה בפני עצך לא תצרא את הנופל והוא בפני עצמו לא היה שלם בעצם עונו למota בו ועתה בהתחברו עמך כי אתה חייב כי אין מגליגין חובה רק ע"י חייב חובי תסיע בנזקו ונוסף גם זה על אשמותיך וمعنى זה הוא לא תחרוש כו' לא תלבש כו':

מורה נבוכים חלק ג פרק ב. ומה שהתבאר לי גם כן מפסקוי היתורה – שידייעתו ית' בנסיבות אפשר אחד

גוף – אין דעם וואס דער עיקר העובודה פון משכנן אין עבותות הקרבנות : 39 דער חילוק צוישן דעם עצם המשכנן און עבותות הקרבנות: בים בנין המשכנן איז דער תכלית [נית אזי איז מעלה זיין די דברים גשמיים פון וועלכע מהאט געמאכט דעם משכנן, נאר בעירק] איז מאכן אן ארט למטה וואו עס זל זיין די השראת השכינה מלמעלה (וואס די השראה איז דאך באין ערוך העכער פון די דברים גשמיים): משא"כ עבותות הקרבנות איז עניינה 40 צו מברר און מעלה זיין די בהמה וכוי' גשמיית און מאכן דערפונן א קרבן לה, קדושה. און דערפאר, קאטעש איז די עבותות הקרבנות (די המשכת הקדושה עי"ז) איז א הכהנה אויף צו קומען צו העכער - צו דער השראה וואס איז אין משכנן (איין ארכונטי) [וואס דערפאר איז דער אל"פ פון ויקרא" אן אל"פ זעירא, וואס וויזט אויף צמצום 41 - וויל איז עבותות ספר ויקרא, ספר) הקרבנות איז דער אור הקדושה וואס ווערט נישך (ויקרא מלשון קרייה והמשכה 42) א קלענערער ווי דער עצם ההשראה וואס איז אין משכנן פונדעסטוועגן, דוקא דורך דעם קומט מען צו צו 43 נאך א העכערן מכוון פון משכנן 44 - פון מאכן דברים תחתונים גשמיים גופה א כליל לאלקות. און דערמייט איז פארשטאנדיק ווי, ויקרא אל משה" (און ספר הקרבנות בכלל) איז א המשך (אויך) צו ובהעלות הענן גו' (כנ"ל סעיף ב') - וויל אין ביידע איז מודגש די זעלבע נקודה, איז דער מכוון פון משכנן פירט זיך אויך אויס ואדרבא – נאך מער דורך דער עבותה במקום וואו סאייז ניט די השראת השכינה שבmeshchen.

הנסמן שם (39) ראה רmb"מ ריש הל' ביהב"ח: בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות כו' (ועד"ז כתב בסהמ"צ מ"ע כ'. שם שורש יב). וראה בארכונה לקו"ש ה"ד ע' 1346 הערכה (24) דמ"ש הרmb"ן (ר"פ תרומות) הוא בעיקר בענין והפין אשר במשכנן עצמו, ולא בענין המצוות שנצטוו בנו' לעשות בבייה"ב (עבודת האדם). וראה גם בארכונה לעיל ע' 438 ואילך. (40) ראה בארכונה ד"ה והוא עומדת טرس"ג (קה"ת תש"ג. ובסהמ"מ טרס"ג). ובכ"מ. (41) לקו"ת ר"פ ויקרא (א, סע"ב). (42) לקו"ת שם (רפ"ב). וראה תניא ספלי"ז. (43) ראה לקו"ת שם (סע"ב) ונישך לו הארה שע"ז יוכל אה"כ לבוא אל אויהל מועד כו". (44) אלא שם"מ, מכיוון שגם עבותות הקרבנות היא במשכנן (ומקדש) עצמו הענן דדרירה בתחום נעשה עוד יותר עי"סיפור המסעות". ויל' שהזו הטעם שהסיפור המשועת בארכונה הווא רק

מעו"הו לצורך גופו ונפשו החיונית לעבותה ה' כגן אכילה ושתייה ודומיהם ודירה וכל כלי תשיישי.

(70) **לקוטי שיחות חלק טז עמוד 293.** וועט מען דאס פארשטיין בהק"ד דים, איז די עבותה רוחנית פון ועשוי לי מקדש (דירה לו ית' בתחום) – איז אינגעטילט איז דריי סוגים – עמודים: תורה, עבותה וגAMILOT חסדים 10. און וויבאלד אזי איז פארשטאנדיק, איז די דריי סוגים כללים הנ"ל זיינען מרומו אינעם ענין המשכנן. ויש לומר, איז דאס איז דער טעם פנימיין פארוואס מהאט גענוןמען דריי באזונדערע תרומות – און ניט איין תרומה (כוללת) פאך אלע צרכי המשכנן – וויל די ג' תרומות זיינען נגד די ג' עמודים 12 תורה עבותה וגמ"חני: דער יסוד ומוקור פון אלע ענייני עבותה ה' איז (דער עמוד פון) תורה". אלע פרטיו מדריגות און אופנים און דינען דעם אויבערשטן דורך מצות ומעשים טובים זיינען מיום און געד בויט אויף תורה, יעדער עניין פון אידיש" קייט און קיומ המצוות האט זיין מקור און אנהייב אין תורה – און דאס איז מרומו אין תרומת האדנים, וואס זיינען דער יסוד פון משכנן. תרומת השקלים, פון וועלכער מהאט געקויפט קרבנות ציבור, איז דער קו פון עבותה" (וואס דאס איז עבותה הקר"ד בנות), און תפלה שבמקומ קרבנות תקנימ"ה; און תרומת המשכנן, וואס נעט ארום די אלע דברים גשמיים (זהב וככסף ונחושת וגוו') פון וועלכע מהאט געד בויט דעם משכנן, איז נגד דער עבותה פון מצות (וועלכע מאיז מקיים זורך זהב וגוו') און וואס כלותם איז גAMILOT חסדים (כידוע, איז גAMILOT חסדים איז, כלות המצוות"). לווייט דעם ביאור איז די חילוקים צוישן די דריי ענייני עבותה הנ"ל, וועט ווערט פארשטאנדיק דער טעם השינויים הנ"ל (סעיף ב') די ג' תרומות.

שם עמוד 297. און וויבאלד איז אלע ענייני עבותה זיינען דא איז משכנן כנ"ל, איז אויך ד עניין מרומו אין מעשה המשכנן – די מיט, וואס די תורה רעדט בפירוש אונזער פרשה נאר וועגן תרו המשכנן, וויל דאס איז דער עי' ותכלית הכוונה; און די אנדערע צו תרומות ווערטן דערמאנט נאר בס ובדרך רמז, וויל זי זיינען (בاهכו העיקרית) בלוייז א הכהנה והקד (והשלמה) צו דער עשיית הדירה.

(71) ח. דער עניין הנ"ל (או דער תכלית פון דעם משכנן פירט זיך אויס בעיקר דורך דער עבותה איז דעם חז' פון משכנן) דרייקט זיך אויך אויס און דעם עניין המשכנן

תוצר את הנופל והוא בפני עצמו לא היה שלם בעצם עוננו למות בו ועתה בהתחברו ערך כי אתה חייב כי אין מגלגליין חובה רק ע"י חייב החובתק תסיע בזקוקו ונוסף גם זה על אשמותיך ומעין זה הוא לא תחרוש כו' לא תלبس כו':

בספר במדבר (שלآخر ספר ויקרא) - במדבר" מורה על בירור המדבר העמים"

72) **מנחות פ:** שלחן בצפון ומנורה בדרום אמר ר' זריקה אמר ר' אלעזר לא לאכילה אני צרי ולא לאורה אני צרי (מלכים א, ד) וייש לבית חלוני ש קופים אוטומים תנא ש קופין [מבחנים] ואוטומים [מבחוץ] לא לאורה אני צרי (ויקרא כד, ג) מחוץ לפרכת העוזה באهل מועד עדות הוא לכל בא עולם שהשכינה שורה בישראל

.(73) ראה הערה 61.

74) **בעל הטורים עה"פ.** והארכת ימים וסמק לייה כי תבנה בית חדש. לומר אם בניית בית חדש עשה לו מעקה כדי שייאריכו בו ימים ולא יפללו ממנו ועוד עיקר אריכות ימים הוא בשביל בנין בית חדש שהוא בבית המקדש ועל כן אף דבכבוד אב ואם הקדמים והארכת ימים למשך ייטב לך לא כן הכא כדי להסמן והארכת ימים לכלי תבנה בית חדש. לעיל כתיב למשך ייטב לך וסמק כן כי יפול הנופל ממנו רמז למה שדרשו הרוי שעלה באילן כדי לשלח את האם ונפל ומית היכן אריכות ימים של זה:

אלשיך עה"פ. כי תבנה בית חדש כו'. אמר הלא צויתיך להטיב לגבר אמיתי אף לגורוע הימנו הני מוסיף ואומר כי לא בלבד תעש' תועלת לבתיהם הטעים כי אם תסלך הייזק גם כן מהחטאיהם בנטשותם כי תעשה מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו הנופל הוא העתיד ליפול בחטאו לא יהיה על יזרק כי דמים אתה שם בביתך ושמא תאמר אם הוא חייב בדי ליפול ולמות מה לי ולצראה כי לא תעדר ממנו מיתה על כל פנים זהה סמרק ואמר לא תזרע כרמך כלאים לומר הנה הכרם עצמו טוב וכשר וכן התבואה עצמה טובה ובהתחרbam יודע אלהים כי זה מזיק את זה וזה את כי תقدس המלאה הזרע ע"י הכרם וכן התבואה תזיקו את התבואה הכרם כי אל דעתך וידע עיך הוא כן הדבר הזה כי אפשר שאין עון האיש מספיק למות בו אם היה על גב איש זכאי כי לא יפול ממנו אך בהיות על בית איש החיב בתהבר טומאת החוטא ההוא עם טומאת איש החיב הבעל הבית ותתמלא סאות הנופל ההוא עד עונו ליפול ימות משא"כ ע"ז זכאי. נמצאת אתה משים דמים בbijתך שהן מעט שהיה חסר למלא מדתו ליפול ולהיות דמיה הושלם בהיותו ברשותך נמצאת כי כמרקה כלאי הכרם יקרך שחבורם יזיק את שניהם כך אתה בפני עצך לא

ש שאלות אפנה פענה ותשובות

סימן ליג

להרב הג' בר' כמושה ר' מאיר
דנ' פלאנצשי רב בדורו אחריו

וְמִבְּנָה כַּיְדֵקֶל וְכַלְבָּס טַסְטַס בָּזָן
לְהַמְּרָבָב תָּבוֹל מַעֲלָתָה, וּלְגַם מִבָּזָן
כְּרִיחַ נְמַתָּה מִפְּרִי פָּלָר, וְחַיָּן צָהָלָן
וְרַקְמַת נִצְחָן קָרְבָּן וְמַכְלָל אַשְׁ-בָּגָעָן,
וְמַלְגָּעָן נִצְחָן תְּמִימָן וְלִבְנָה, וְבָנָן
כְּסָבָדָן רִי קְרִיבָן מַחְלָקָה וְלִיְּלָעָן
אֲבָן שְׂמָךְ וְהַמְּסָבָדָן, וְרַקְמָן סָס
מַהְלָלָן וְמַקְדָּשָׁן תְּמִימָן, וְחַיָּן
כְּסָבָדָן דָּק לָגָן, נִצְחָן הַרְמָה וְלִבְנָה
וְלִבְנָה אַקְרָבָן מַחְלָלָן, וְכָבָדָן נִסְמָן וְאַדְמָן
כְּלִי וְחַק עַטְעַטָּן, וְלִיְּלָעָן וְלִיְּלָעָן
רוּתִי, וְלִיְּלָעָן סָמָךְ סָמָךְ וְלִיְּלָעָן
וְלִיְּלָעָן גַּדְעָן נִצְחָן מַתָּם לְכָבָד
סָפְלָלָן לְאַגְּלָבָטָן סָפְלָלָן כָּהֵן מִנְדָּר
סָפְלָלָן, וְסָמָךְ מַיְּלָה וְלִיְּלָעָן כְּסָבָדָן
סָפְלָלָן, וְסָמָךְ מַיְּלָה וְלִיְּלָעָן כְּסָבָדָן
לְמַד וְלַמְּנַחַן וְלַמְּנַחַן, וְסָמָרָה וְרַקְמָן לְיַד
נִצְחָן וְרַקְמָן תְּמִימָן, וְלִבְנָה וְלִבְנָה
רַקְמָן, נִצְחָן וְרַקְמָן וְרַקְמָן וְרַקְמָן, וְרַקְמָן
סָמָחָן וְסָמָחָן, וְרַקְמָן וְרַקְמָן, וְרַקְמָן
צָמָחוֹת חַטְבָּה נִצְחָן סָמָלָן וְרַקְמָן
וְלִיְּלָעָן לְאַגְּלָבָטָן אַתְּ מַכְלִיל אַתְּ מַכְלִיל

סימן קיב

שָׁלֵת

[כנדור בהכין, ווין הגבאים והסתפללים לעניין
סכיהה בהכין].

מִשְׁנֶה

יום א' ניכן הרגע דחינוך לטכnic שמופלג וכו' כמוסיר
למי סילט כי יוכן [דחייה] מבחןנו קובלתי
ונסס לנו קיפור לי כנ' לך לחין לו זקילך יט' ניש' צוין
הס צנו עתה ליטש מאמות כיעיל ולו חיון גלפס טס בוחפים
ירק כל צני ספ'יל גנדיל גנטיב ולו מגנדי סגנאל ענגני
ספ'יל כס' צנו סך דענילך דף ציו עיל לורען' לדוי
וכ'יך דף צ' עיל נבי מד' כיקל' וום ניכ' גנדיל סכוות
חנקו גנטיל גנדיליס דף עית פ'יל זקליל דהיל' לנכות
פ'וט'ז וסומ' צמו רכיס' פ'נרו ז'יכ' דף ק' רכיס' פ'נרו
ולו חיון נכל' יסיד' סלק' גט'ס' ופיין צילט' דף ל'ט' פ'ט'
ונגדיליס' דף צ'י' פ'ג' וכילט' טס' וניכ' דף ער'ג פ'יל נבי
לקלקו נבי ספ'יל ויט' נז'ז' מליכום גנול גמ'יט' טילט'נ'יס'
גס'ל' מועלם פ'יל דנס' גדרנן' לינול יט' פלק' ל'יח' מל'ל
פלחו לנו גנדיל קס'יל' מל'ינ'ג' וגס' לס' פ'יך' גס' נג' צ'יל
מחניס צנו נמ'נ'ות דף יי' דוס' לך גט'ל רכיס' גמ'יט'
ספ'ומ' נמ'נ'ות דף פ'יו פ'ג' וונעפ'ילס' דף ייז' וזה ניכ'
כס' וו'צ' דף קיט' נבי ספ'ר ממל' וט'ט' גס'ט'נ'ס' פ'י'
מל'ל' טכ'יות וטס' ניכ' ליכ' דין' גנד' פ'ל'ר' דוז' לך צ'יך'
גאנז' שט'ויל פוקווע' טכל' כט'ן סוט' לך' וו'ט' וו' נאול'ז'

ד' ב' פ"ג גהוּלָה דְּלֹס נַחֲלָתָם אֶגְנִין לוֹ מֵן דְּמָכָס
וחטולר גַּלְעָם' בָּס דְּלוֹ לְרוֹעָן לְסָחָק נִי אַכְלָן תְּבָטָה
זְהַטְּלָס אֶגְנִין דְּלוֹ יְטָהָה זְכָות נַמְלָס סְוִוָּגָה לְמַלְאָה
בְּבָלָקְרָעָן וּמִגְּסָמָי מַולְעָן דְּקָלְיוֹ פִּילְעָה גַּדְיָה מַעֲקָה מַס
דְּמָאָג סְפָסָס דְּלָבָה גַּדְיָה עַזְּחָה יְסָמָס הַלְּקָה וְלָבָה וְלָל
נַמְלָלָס בְּקָה נַסְכָּתָם וְהַקְּרָוָתָם וְלְכָךְ מַנוּילָר מַמְנִילָּא זְתָל
בְּרִיכָּתָשׁ תְּלִין נִי' פְּוּוִי סְמָרִי לְמַכוֹּל עַיְשָׂנָתָה וְמַהֲסָה וְעַמָּה
כִּי דְּבָרְכִּי פִּילְעָה גַּסְוָה דִּים נִי' סְוִוָּי הַסְּיָל גַּסְוָה רַמְתָּה
נַלְאָס לְעַקְנָה מַהֲלָה זְגָסָה תְּסָקָדָה טָהָרָה לְעַיְשָׂנָתָה
לְאַצְוֹלָר זְגָטָה דְּבָרְכָה דְּבָרְכָה דְּבָרְכָה דְּבָרְכָה דְּבָרְכָה
לְכָל זְגָר שִׁיטָה זְוִוָּה קְרוּוּסָה וְעוּלָם לְסָס נַקְשָׁה • **תְּלִין**
פְּקָדָה כְּבָדִי כְּפָנִיָּה נַמְנָהוּת דְּבָרְכָה יְלָה וְמַצְיָלָס וְבָרְכָה
וְכָבָדָה בְּלָדָה כְּסָמָס נַדְרָה כְּמוֹ הַתְּקָמָה סְוּוּמָה לְמַנְגָּד וְקָוָה
דְּבָרְכָה דְּבָרְכָה נִי' שִׁיבָּה וְנִכְיָה הַוָּלָה לְעַוָּלָה עַמְּסָה
דְּבָרְכָה מִיְּגָדָה לְקָה מַפְקִידָה פִּי' לְיָזָה דְּנִכְנָהוּת
וְגַגְגָה לְגָדָה כְּיָרָמָה וְהָרָה כְּמוֹ [גַּסְיָל] דְּנִכְנָהוּת דְּבָרְכָה
סִי' לְבָהָר [מַמְיִצָּה] לְמַיְּדָה זְגָהוּת דְּבָרְכָה נִי' מִסָּה
לְגַבְבָּה מְלָאָה דְּמַפְקָדָה אַמְּנָה אַדְבָּבָה דְּכָנָה כְּוֹן פְּדִין צִסְּסָה
צָהָוק' וְמַוְילָה דְּבָרְכָה לְבָגָעָה דְּלָלָה מַבְמָטָה כְּנָה וְהַמְּמָלָה וְלְכָךְ
צְחָסָה לְלָלָה דְּנִמְסָה פְּקָעָה וְכָן כְּתָלָה בְּרִיכָּתָשׁ זְסָבָה לְכָל
כְּנֻוּסָה גַּעַלְלָה דְּלָלָה יְלָה מַרְתָּהוּת נִסְיָה גַּעַלְלָה דְּלָבָה כְּלָנוּסָה
יְסָה לְוָה זְנוּתָה בָּלָה נִסְיָה וְמַהֲלָה [טָס לִוְיָה] נַמְהָנוּת דְּבָרְכָה
הַכָּל לְסָס פִּיס בָּל יְסָיָה וְלְסָיָה מַכְרוֹן גַּיְקָוּתָה הַוָּה הַגְּבָהָי
לְגָלָה לְסָס נַמְלָס סְדָנָה בְּקָה לְסָמְנָהוּת וְסָמוֹת כְּמוֹ כִּיתָה בָּל
שְׁוּמָתָה חָס פְּגָנָה בָּל כְּמָרָיָה וְהָרָה צִיְּנָה גַּרְמָל וְכָבָי
דְּגָרִישָׁה לְסָס כָּעָה דְּיָעָה וְעַסְעָה סְפָקָה וְלְגָטָה לְלָל צִיְּנָה
צִיְּדָה מַמְנָס וְהָרָה לְלָל מַסְכָּי לְבָהָר צִיְּנָה טְוֹזָה פְּנִיר הַהַמְּקִינָה
לְמַעְלָי פְּמָגָה סְקָדוּמָה וְלְלִיאָה דְּעָמָה בָּל חַנְכָּי כְּהָאָבָה לְמַכְלִיס
וְסָס כְּוָס דְּפָלָי מַלְאָה דְּטוֹסָה טְוֹמָא וְסָמְקָוָה יְרָק גַּזְוָה
וְגַהְגָה יְסָה לְוָה סְוּמָה תְּכָל כָּנָה הַוָּה לְדִינָה וְהַקְּלָל גַּפְנִיָּה
סְפִינְדָּה יוֹקָה כְּלִיָּה כָּנָה דְּסָסָה.

בית הכנסת שומר למקורה — כןן ביהובן של
כפרים — נסעה קדושותיהם⁴¹, ומוטר למכורו להשטעטש
בו כל דבר של חול, החוץ מארכעה דרבויות: למחרץ,
לבוסקי — מקום שטונדריס בו את העוזות —
לבית הפללה ולבית המיטים⁴², והינו לבביטה או
לבית ט רג'יס⁴³, געריסים להתנות עם הלוקה
שלא עשותו אחד מחרבריס היללו⁴⁴, והלוקה夷 עשת
בו מה שיראה חוץ מחרבריס לאחד⁴⁵. ברך עריא
מנור להשתען שם⁴⁶. ר' יהודה אומר מוכר אותו
לשם הצר והלוקה מה שיראה עינשה⁴⁷, שהמוכר
בלבד הוא שאמוד למכור כפידוש לארבעה בריט
אללה, שבומן המכירה עדין לא נסתלקה קדושות
טפטנו, ולכן הוא ציריך למכור סתם לשם הצר, והלוקה
מנור אחר כך להשטעטש בו אפיו בארכעה
הרבריס⁴⁸. הרכבה בחמיטין⁴⁹, ויש מהראאנין
שארבוק בר' דודדריך⁵⁰.

הדרסים על בית הכנסת נהנים מתקופת ביהדות ירושלים
ואין מוציאים אותו אלא לצורך אותם הדרבים
שורתהו שבילים למכורין.⁴³ במה דברים אמרו
בשבירנו בני העיר בלבד פגנורים,⁴⁴ או מוכי העיר
שלא במעמד אנשי העיר, אבל מכבי שבעה טובי
העיר במעמד אנשי העיר, רשותם להחציאם כל מה
שיוציאין,⁴⁵ ואטלו לשותות בהם שברין⁴⁶ שודוא דבר
של ולוילין.⁴⁷ ויש מן הראשונים שכתב שלא היהתו
אלא דוקא לשתיית שכר ולטרינחים,⁴⁸ והעה וחידת
הייא.⁴⁹ להנוברים שבכובחין יש קדושה מטהש,
הפקעת הקדושה אף מחדשים והי זה מפני שעדרים
אלוי לא עמדו מעולם לדבר שבקדושה, ועוד
שודרים אין עליהם אלא קדושה ענייה, שהייא קלה
מקדושה ראשותה,⁵⁰ ולכן יוכליים שבעה טובי העיר
במעמד אנשי העיר להבקע קדושים בתנין,⁵¹
ולהנוברים שבכובחין עצמו אין קדושה ממש ואין

אנדריאה סבורייה ג'ז' אנטו. 413 ר' זט; ר' זט; ר' זט;
ר' זט; פראן ספ' יומ. 414 ס' הפקה ליה ונו שער ג'ו;
רבנן רוחות מיטרים נחוכ' ט' ח'ו. 415 ס' זט; ש'
ס'ל' ג'. 416 ר' זט ור' זט ור' זט ש' לר' קורט קורט'ה; פטיען ס'ו
רבנן ס'ג' ס'ג' ע"ט ה'ט' כה' ס'ו' א' וט'ו' ר'ז. וע' ואירועי ר'ז.
בר' זט זט' בד' נבר' נבר'ם י'ב' פ' יומ. 417 ג'ז' ג'ז' ג'ז'
ה'ז'ה. 418 פ'ט'ה פ'ט'ה פ'ט'ה צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 419 פ'ט'ה פ'ט'ה פ'ט'ה צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 420 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 421 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' ש' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 422 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 423 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' ש' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 424 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 425 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 426 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 427 פ'ט'ה ש' וע' ור' זט' א' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו' צ'ו'
ט'ז'ה. 428 ח'ז'ה צ'ו'
ט'ז'ה. 429 ח'ז'ה צ'ו'
ט'ז'ה. 430 צ'ו'
ט'ז'ה. 431 צ'ו'
ט'ז'ה. 432 צ'ו'
ט'ז'ה. 433 צ'ו'
ט'ז'ה. 434 צ'ו'
ט'ז'ה. 435 צ'ו' צ'ו'

נקרא של כרכום²². ויש שכתבו שקהלות שלנו בתין לארץ חשובות בכורדים בימי התלמוד, לטוי שאנו מתי מעט יותר רדו ירושאל בסדר ביוםם מעתה בקהלת נדולחה²³, וכתבו ראשונים עביהכ'ג של כרכום שיש לכ' אחד מקום ידוע בביהכ'ג דינו בשיל כפריה²⁴.

אם בשעתה בגין ביהכ"ג תל' היל' ברעוטו של חז"ר,
יכל ייחור למסור על דעת עצמו⁴⁰, ואפי' שתהא
של כרכאים⁴¹, וווקא בשובונו בני העיר משלדים,
אבל אם נבבו מה אחרים אין מנייל מה שתחו'ם דם
ברעת יהוד, אלא אם כן רוחה חכם נדול שודע שכ-
ישראל ההורבים והזרחים מפקדים לו⁴². וכן
ביהכ"ג של בפרים נember אפי'ו בנחנו משול אחריות⁴³,
שהחרים נתנו לדם המועת על דעתם⁴⁴. יהוד
שבנה ביהכ"ג ונתנו לך להנמי עד שיש לדם
הרשות להקנו ולחותם עלי', מטור ההקה להסבור
אפי'ו בכרכאים⁴⁵, אבל אם שייר ליעצמו אויה כת,
אין בגין נember אלא על פ' הקודג ועל פיו או
וירושו⁴⁶.

השמטה מפרק ד' סל' פ"ז כתבי סקוט
ינחו. סנה לפ' אנטולר גראט'ן דף קיג'ג פ"ג דיב' דכמיב
באמ' ווּקן צפין כו' ריל רכנן דפלני פל' ג' דיב' דכמיב
וזס פ"י כל' צאים ווּקן ג' מכב', וע' גמלו דפלני
גנדרים דף א"ז ע"ב כמה דחמי' סס' וספירים דס' פ"ך
לזכריכם כל' אהום צעריך אם ריל נלהודו או ספרי חותם
צציכים לקרולא פ"ס זוס ונדכרי רבענו כל' מפלס פיש
כל' נבו כופן כל' טכינס פ"ז וג' דסית וויל טכיניכים
לקיוחס נלטמר אהן לטפרומס חלך דאס רק גנוד ליטו,
ויה' אה כל' ציוויליס יגולו ניפור להרתת הטעמי' טיר' נלט
סוחם וע' רס'ו חולין דף קלוי טיג' נבי מפקס מזוס
דאס תל' ברווח ווירוח נאכ'ג טיר' לכל' ווּקן נימ' בון
סל כפריס למ' נרכיס', וככבר בתכמי' זוס צ'ק דחומי'
פ'ץ פ'ל' נבי אה אהר הון סדי לאביסים דלאטס נס פיעס
ב'ל' אהוד טיר' נוקה נקע טכחה ווּהס ז'לו לה טיר'
לטפרומס רק לאחומר, ולו' טיר' זוס לומר ליטסיר להטמי'
מל' פלו', וע' זבחוּס דף ד' ממחמת דף פ'ח פ'ג נבי
טומט תheid על חמץ טיס ובציפת רכינו נאכ' טהנת פ'ג
שלג'ן צצחים זס פמה דלמ' זוס צבאלס' וככל' טכילה
פ'ץ פ'לו' פ'לו' מזוס וס'ל' זטבה קול' מושעב ליטונגו ג'ל
לטפרומס ולו' ח'ן קל' נדר סוחם אנטגד' לכל' ג'ח', וע'
נדירס זס' פ'יב נבי קופס כל' דקס פ'ס וככבר כתבי
בוס ווּקו' כוונת הנמ' ביב' דף מג' טיג' דסכל ג'ל סי'ת
עכ'ים פ'ס גראט'ס, אה' ג'יל ק'ן דהן לטפרומס זוס גור
ק'ון צב'ם בסס'ג' ווּיכ' ג'יג' למ'ק מוס וכמו' פ'אל'ו
טה'ו ט' דלאויש' ק'ו' ולו' טיר' זוס טילוק מוסוכות
ולע' זו' גונצ'יס צצ'זון' וע' ג'הוּס' נכוות ובירוּס'
טפ'ס פ'ס' נבי נדר ח'ן ונדכרי רכינו ג'מ'ז' ח'ג'. אה'
ח'מ' מ'יר' כל'ן סגן כל' רכיס' סה', וס'מ' פ'אל'ו ג'ר
וין יננו', ט' גדרוי רכינו בס'ל' יסודס'ו' דקה' טל' טי'
זה'ו מלה'ן כל' ושי' ניטן דמ'ס ווּלון דיא'ן זבבת דף
ק'מ' וכת'ג' אה'ר וס' נבי קדר' בדס'ג' ככבר ס'ל'רכ'י
בוס צ'ל' מ'ל'ס' וצ'ל' ט'ל'וכ'ן ייס' בסס'ו'ן' ב' ג'וד'ס' ה' טקנית
ס'ל'וס'ר כל' סקוט' וס'כ' סקון' כל' סקוט', י'ז' חמ'ס
ס'ל'רכ'י' ז'ל' צ'ל' מ'ב'ק' פ'ס' פ'ס' צ'ל' זט'ו' ל'יכ' ק'ון
ב'ס'ד'ר רק ק'ן ל'ס'ק' ק'וד'ס' ס'ד'ר ד' צ'ל' ס'ל'ס' וק'ון ס'ד'ר
לו' ק'ס' פ'ד צ'ל'ה' ל'ד' ס'נ'ר' ו'ן' זט'ו' ק'וד'ס' ד'ז'
כ'יס' טיג' נבי לה ס'ס'פ'ק כו' ונדכרי רכינו צ'ל' ט'ל'וכ'ן
רק אה א'ג'ל'ס' פ'ו'ן' לה'ו' ז'ו' ק'ס' ש'ל'ס' מ'ל' ס'מ'ות
ק'ס' אה' ס'ד'ר וס' ר'ל' ק'ר'ס' ב'ק'יר'ס' ס'ס' ד'ק' י'

ט'ז'ס'פ' ח'מ'ס ס'ל' ק'ו'ס' ד'ל' זט'ו' ס'כ'ל'ס' ו'ן' מ'ל'ר
ב'ט'ב' פ' ב'מ'וק'ו, ו'ה'מ' אה' ס'ס' ק'ו'ר'ו ק'ו'ס' צ'ב'ו
ש'מ'ות ל'ד' ס'נ'ר' נ'ק'ד' ל'מ'ן ז'מ'ס' כ'מו' ס'ס'ס' מ'כ'ס'ו
מ'ב'ול' ב'ק'יר'ס' ס'ס' ו'ג'מ'ס' ס'ס' כ'מו' ק'ן ז'מ'ל'ס' ד'

ו'ג' נ'ג' נ'ג' מ'ה'ן ס'ק'ר' ו'ה'ן ז'ו' מ'ש'ל' ז'ג' ד' ז'ס'

ה'ס' פ'ס' ב'ק'ל'ק'ע, וע' בית ד'ג'י ו'ט'ו'ל' ד'ג'י ו'ב'ר'כ'ו

ז'מ'ז' פ'ב' .

סיכון יי'

שָׁאַלְתִּי

[א] אם יגולוים הרבה מטללים בלבב גן למחות בנסיבות של
יצוא לבב גן אחר;

[ב] נתק וברשות דף נג' גני עניות אונן.

תשובה

ליתר וכמו כן כוונת הבעל ברכות אין לפכות וטיקון כל
פְּנַצְּלָה וְלִדְקָה אֲשֶׁר בְּמִזְבֵּחַ וְבְמִזְבֵּחַ זָהָב
סומס נקיין כלהב פס ווליזט סען דעתה פ"ט נטמי בפס
וסען דעתה רף כי"ז פ"ג נבי סיק בסוגיה טהיר וסען
לטניות רף סיב וכי"ג צום וטיקון יוקף רשות רכז דאס פכילת

חורה נכס טריין כה כדי כך יתאפשר מילוי קורתוט
גטוח למחסן וכי נס פסוטה מרת' וסטרא זיון מכון
מגנין הדרות כסונה נזהול וויאס כוכן פדרוט פלקרכט
וושע דילן יפיקן לך חייו רלו' כל' גל בטמלה צה'ן
ישוכר בדרכ' יק' לומד בדרכ' קרנגיון קז'ן דיקול פוליד
טאנש מסרקיון :

שכבר טם מקודס וכל טאו לתוכו של רלה נכתלים קרלויטוניס
ולג'יך נטה מטה מלון קרכט וכוי אולדרכי מוגרין על מלון וסוי
מי'יך חסן קה מנהל ולי סכלר דבוי סלאו ליטן גלן וכוכב דרכני מנהס
מלון קרכט וויל מושירין בכלה מעילן גלן ומוכב דרכן טפס
סס דעל פ' דרכני ארכ' כים דוד סלאו מלון מונס פאלט טפס
סלאס נקוטיס ארכ' הולפף דרכן סכל' ייטס וכוכב קפטני
דארכ' נרים כינורסתט ווסס קן מוחט דנס בכ' סל' גוועה
הייחד דטפלן ווי' ורבכ' כים דוד כתוב ליטס וועת רטש'
ומה שכאכז ברכ' דרכ' דרכ' גאנטס פיטס חמוק נחיק פאל דרכ'
טפס ארכ' שאה סלאס כדר' חוויל דלזנט הטעניש יהו' נכנע בפראט חולרי
סארכ' שאה סלאס כדר' חוויל דרכ' קרכ' כים דוד סטמעו זל
רכ' דומברוי יט' ללהמוד דלע' גאנטס רט' מפלן ווי' וכלה דספאיו כי' יהון
כלל' וארכ' יה' פ' כרכ' נכס' כרכ' דרכ' פזח חיל' סי' לה'
חיב' דך' דע' יה' פ' כרכ' נכס' כרכ' דרכ' פזח חיל' סי' לה'
ומסתמ' דרכ' מונזרויל ושיין כפר' מנדיס חיל' סי' מ'כ'
כמסכטום (בד'ס' וווע) וכמס' סכט' טל דרכ' קינטס' דרכ'
ימס' (פאנטס' ספר מושאלט' טין) כס' י' (בד'ס' וגאנטס' דע'
קיט' סוף טמוד כ') יוס' לשין בקען בכונס חטמי' יתקל' דע' טיס'
טיג' יה' קיז' זיס' וכוכב חדל למס' צו' (פל' פוק) וו' לה' ציג' פיז'
וילג'ה וכטומ' מולארט' היל' פוק'ה' חיל' סי' ו' איז'ז' צ'ה' בלט' קומס' קיס'
ט' ט' ט' לט' פְּטִין (כט' קרכ' כלל' ומיטל' קרכ' קרכ' ווי') כמס' סל' פְּלִין
בספער יה' הויה טעל' (לכ' גודל מההילעניך) דע' ק' ל' (ד'ס'
מאלון) וכטבי' חמל טברcum חוקס' חטמי' סי' לה' סיק' מ'ה
(בד'ס' סוכ' קרטה') כס' יהון ייג' דע' סוק' מ'ג' גודו' לא'
חיב' ד' ג'ז' טיד' ווועס' חטן יקרס' סי' חיל' ווי' פ'ג' מונחת
הנ'טאל לאכט'ג' מונונג'קיט' יוז' כס'סן ז' :

וְמֹהֶה סַלְמָה מִצְלָן בְּקָרְטָן וְלֹא מַוְיִין כִּכְבֵּן מִזְרָחָן יְסִיף כְּסִפְתָּן
קָרְקִין כִּי חֲלֵה סִי' מִזְרָחָן מִקְרָא לְכִי הַיְם סִי' חֲלֵה
נְסַפְּקָה אֵלֶּה וְזֶה וְזֶה נְגַדְּיוּ הַחֲרִיס אַלְכִי טְבָעָן טְבָעָן
קָטוֹן וְלֹא פְּסָרוֹר טְבָעָן מִנְדָּלָה וְלֹא גַּלְעָן וְסַפְּצָה כַּלְעָדָן
דְּלָרְכָן הַרְמָה מִצְלָן כְּשָׂרָה כְּנִיְּתָה כְּנִיְּתָה כְּנִיְּתָה
נְצִירָה מִצְלָן וְלֹא פְּסָרוֹר כְּנִיְּתָה וְלֹא גַּלְעָן דְּלָרְכָן
בְּכָכָה מִלְּלָמָד וְלֹא פְּסָרוֹר טְבָעָן טְבָעָן דְּלָרְכָן
סִסְמָה מִסְמָה כְּנִיְּתָה מִתְּלָמָד דְּלָרְכָן מִסְמָה דְּלָרְכָן
מִנְיָרָה יְפִי וְבְּכָכָה מִצְלָן קָרְקִין כִּי חֲלֵה דְּלָרְכָן
סְלָמָד רִי יְסִי בְּיַוְמָה דָּקָה כְּנִיְּתָה כְּנִיְּתָה כְּנִיְּתָה
וּמְשִׁיחָה תְּחִתְיָה דְּלָרְכָן מִחְרָב מִצְוָתוֹ מִנְיָרָה לְהָלָי לְהָלָי
גַּדְולָה וְלֹא נְכָן קָדוֹם לְכָן גַּדְולָה מִסְמָה לְחִיכָּה לְפָסָן שְׂדִיעָת מִסְמָה
מִצְלָן בְּקָרְטָן וְלֹא מַוְיִין שִׁיטָּה סְלָמָד גַּמְבָּר וְנְגַמְּבָּר
בְּכָנָן כְּרִוְתָּה הַכְּלָל אֵלֶּה וְלֹא נְגַמְּבָּר כְּנִיְּתָה כְּנִיְּתָה
סְדִירָה פְּרִיךְ דָּמִי דְּלָרְכָן וְמִסְמָה מִצְלָן בְּקָרְטָן סְדִירָה
טְבָעָן פְּסָרוֹר וְנְגַמְּבָּר כְּסִפְתָּה לְפָסָק כְּרִמְמָכִ'ס פְּסָק
כְּרִי יְסִי תְּחִזְקָה פְּתִיחָה וְלֹא כְּסִפְתָּה לְפָסָק כְּרִי יְסִי
סְלָמָה שָׁמָן כְּנִיְּתָה מִדְוִישָׁת מִסְמָה וְלֹא מִצְלָן כְּרָקָם כְּרָקָם
דָּמָה וְלֹא שָׁמָן כְּנִיְּתָה מִלְּמָלָה פְּסִיקָה פְּסִיקָה
לְמַחְלָה וְלֹא סְדִירָה וְלֹא מִצְלָן מִלְּלָכָר וְנִתְמָשָׁים וְלֹא נְפָסָד
כְּדִירָה וְלֹא מִזְרָחָן כְּרִמְמָכִ'ס פְּסָק כְּרִי יְסִי מִבְּלָר
סְדִירָה סְלָמָן דָּרְךְ לְסַעַר הַדָּס מִסְרָרָה וְלֹא מִזְרָחָן
לְכָנָן דָּרְךְ שְׁמָרָה מִצְלָן בְּקָרְטָן וְלֹא מִזְרָחָן קָרְקִין
מִצְלָן בְּקָרְטָן פְּסָרוֹר וְלֹא מִזְרָחָן וְלֹא מִזְרָחָן
דָּרְמָה וְלֹא יְשִׁיחָה סְלָמָן טְבָעָן (כְּנִיְּתָה גְּדוֹלָה)
לְלֹא גַּמְבָּר נְסָה כְּנִיְּתָה מִדְוִישָׁת יְסִי מִלְּמָשָׁמָה וְלֹא פְּשָׁלָל
לְכִתְחִילָה סְלָמָה וְלֹא שָׁמָן דָּרְךְ כְּנִיְּתָה וְלֹא גַּדְולָה
לְלֹא דָרְכָן דָּרְךְ שְׁמָרָה מִצְלָן בְּקָרְטָן וְלֹא מִזְרָחָן קָרְקִין
לְכָנָן דָּרְכָן שְׁמָרָה מִצְלָן בְּקָרְטָן וְלֹא מִזְרָחָן וְלֹא מִזְרָחָן
דָּרְמָה וְלֹא יְשִׁיחָה סְלָמָן דָּרְמָה וְלֹא מִזְרָחָן
לְלֹא יְשִׁיחָה קָרְקִין דָּרְמָה וְלֹא מִזְרָחָן
מִצְרָרָה מִלְּמָקִים הַכָּבֵן וְזֶה זָמָן הַכָּרְבָּה הַתָּהָל מִלְּלָא
בְּכָנָן גַּדְולָה גַּס דָּרְיִי יְסִי מִזְרָחָן לְכִי פְּרִיךְ דָּסִיִּי
גַּדְולָה פְּלִוּי וְלֹא שְׁמָנָן כְּלִילָה כְּבָבָר כְּבָבָר כְּבָבָר
נוֹבָשָׁה דְּרָהָלָן מִתְּלָלָה טְבָעָן יְסִי כְּסִיפְתָּה דָּסִי
בְּיוֹן פְּסָרוֹר מִלְּמָקְהָמָה וְלֹא שְׁמָנָן כְּבָבָר כְּבָבָר

שדי חמד מערכת הרים כלל קצה כללים נח 15%

בג פמד טל ונדיי קרלוס פור וספה שטפן חקקיי לא בז' דוחוק וכרייטריך בוז וגוטנומט פל גון טוליס וגאריס כמפלט משקס דכם קלי פלן דריין פלן בכ וו' וו' נך גל רלה לפנט דמי קרט (ושין נלקן דביס ומילרינג ננטפ) הילר מון דורייז דריי אנד ז'אנר כפינן הי' הוות ייך וגטה סס נוות ריבוי טריאן דריאן וויליאם חי' צטמפה מודרכן ווועס סאקט דלון' מונט פוד גוּן סייט מודולרייט ווועס פולטמו גפרע פטול' ודומקס פונט פוד גוּן ז'אנר דראטן ווועס קה' פטט'ג' וו' עין טס דרייך:

בכלה סכתה ללמד נז' וכות טל קמץ סט סט סולחות
לסתן מון חלול ומי כהן כו' רבע טם בון בון כהן
סיטין רחכ' וו' קפער טנד' דנד' ניס' וו' מהמת' מון בון
עון' וגדר' קאנטהטלס און' גל' קיט' פוקין טאנ' וו'
וילט' פער' אלין לנט' וו' נס' קפער' פאנ' גרא' טאל'
ויאה' ני' אל' טול' וו' כה' קפער' סט' קפער' סט'
ויאה' דעם' לאוח' הלא' טעל' טעל' סט' צוואר' יטאל' וו' זאל'
טאנ' טן' קט' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ'
וו' זאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ'
וו' זאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ'
וו' זאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ' וו' פאנ'
קמ"ב במנקה:

שְׁלָמָה

[כנדר בהכ'ג, ורין הנכאים והטהרלים לעניין
סכיות בהכ'ג].

תשובה

[מ] שהו מחלל שב וונטו כי פטוח ני' וכעת רצית לערוך שפטותם אם יזרא' כשר במנת של אין אם אופר להן הכהר על עטן.

תשנובת

עשות רוח מילוי מושג' וחוותק נט' לר' מל' מוס' כי
מי' קהילתיו סנס נלהם וס' סי' לכת ספוא
כי זו דבר טבונג נוכנ'ו נל' סכבי' מה' נט' לחמי' נז'
בקהילם כך סנס גהוות נטוקם נסיג' גסלי' תמייטס דכון
דקי' נט' פטור למלאן קבון גפלסיטס סוט' שומר' לכת'ית וויל'
הקהילן קידון נטהיעון לנטוכם נל' נטפס טפם' רק' וטול'
ויל' דר' גיזטס סיס' גדר' יונ' וויל' [גוטס] א' גאל'
קדושון כח' דום' רק' לא' מחלן' נטה' נטה' קהילם דוק' גוד'
וטול' מטה'ת דסנא' גטאי' זיל' קל' דז'יכ' אל'ה' מל' פאה'
בצ'חות דג' עט' פ'יב' וכינ' המטו פלו' חסוד' סט' מה'
סנדור' וויל' דום' טמ'ל' מט'ל' נטה' נטה' קהילם דג' ט' דרכ'
טיפטל' לקל' מט'ל' נטה' נטה' קהיל' זט' גיט' דסני' צ'ג'
גענ'ה' ומונגול' גיט' פ'ט' יונ' מאט' דסנו' עט'ו'ו' קהילם
פ'ט' חס' ריל' נס' [אַכְנֵנִים] קהיל' - ק'ט' זט' נטה' נטה' עט'
לק' נטה'ו'ו' קהיל' מה' מיט' נויל' להן' כן' דק' כל' חילונ'
טס'ה' וגס' גט' סל' עט'ו'ו' דג' סיט' זט' ליק'ו'ו' יונ'ג'
טס'ה' נטה' קד' סון' מונ'ר' מה' מיל' פ'ט' וטס' גט' סנס' כל'
דז'יכ' דום' רק' מחק'ת' נטה'ו'ו' סט' להן' קיט' גאנ' קאנ' פלו'
גענ'ה' גאנ'ו'ו' פלו' נט'ו'ו' וויל' מה' מאנ' קאנ' קאנ' פלו' פט'ו'
ואנ'ג'ול' גיט' פ'ט' דומ'ל' גנס' דין' מה' גאנ' פ'ט' צו' לה'
ט'ט' דג' דומ' מחק'ת' פ'ט' וויל' ריק' צ'ג' סקסן' קאנ' צ'ומ'ט'
ט'ט' פ'ט' דומ' מחק'ת' פ'ט' וויל' ריק' סוק' זט' נטה' נטה' טר'ו'
ט'ט' ריב' סוק' דין' עט' עיט' וויל' מאנ' פ'ט' צו' לה'
גענ'ה' גט' צט' כל' דומ'ג' פ'ט' נטה'ו'ו' פ'ט' צו' לה'
ט'ט' וויל' גאנ'ס' דל'ן' זה' מט'ס' חט' זט' דומ'ל' דומ'ס'
ט'ט'ו'ו'ו' פ'ט' מיה' נט' נט' חט' זט' דומ'ס' פ'ט' נט'ו'ו' פ'ט' צו' לה'
ט'ט'ו'ו'ו' וויל' גאנ'ס' דל'ן' זה' מט'ס' כט' זט' דומ'ל' דומ'ס'
ט'ט'ו'ו'ו'ו' פ'ט' מיה' נט' נט' זט' דומ'ס' זט' דומ'ל' דומ'ס'
ט'ט'ו'ו'ו'ו' וויל' גאנ'ס' דל'ן' זה' מט'ס' זט' דומ'ס' זט' דומ'ל' דומ'ס'
ט'ט'ו'ו'ו'ו' וויל' גאנ'ס' דל'ן' זה' מט'ס' זט' דומ'ס' זט' דומ'ל' דומ'ס'
ט'ט'ו'ו'ו'ו' וויל' גאנ'ס' דל'ן' זה' מט'ס' זט' דומ'ס' זט' דומ'ל' דומ'ס'

פָתַח נְפִיעָם רֶלֶקֶן דָבָר שָׁמֶן בְּלֹסְטְּרָן וְלִילְבָּדְלָן
סְגָנָה וְסֵם גְּרוֹגִיָּס דְּכָמָג טְלָעָן בְּגִיאָה בְּשִׂמְחָה
דָלָה לְלָלָה סְמָנָנָלָה זְכוּתָה בְּקָרְבָּן כְּבָשָׂא וְלִילָּבָדָן
זְהָמָה זְמָלָה פְּרִין וְסְרִיבְּצִילָן טְלָעָן בְּגִיאָה בְּשִׂמְחָה
זְיָהָרָי בְּרִי דְּבָלוֹ הַחֲיכָה טְלָעָן פְּלָוָן פְּלָסָס גְּלָיָן
דָבָר פִּילְגְּרִיכְיָלָן מְיָן וְעַן גְּזָיָן דָבָר חַמְבָּלָר
בְּבָס דָמָק וְאַסְטָה כְּרִים וְעַן כְּתִינָה דָבָר כְּזָה דָלָה
הַבְּנִי פְּשִׂמְחָה וְלִמְדָה מְלָיָן דָבָר קְלָיָן מְיָן גְּנִי מְשָׁמָךְ הַלְּבָדָן
פְּשָׁמָךְ בְּרִק דְּלָעָנָן דָן בְּלָסְבִּיךְ פְּרִיךְ נְכָל פְּנָלָס הַלְּבָדָן
גְּנִירָן קְנִיטָה סְסָה בְּקָרְבָּן גְּנִי שְׁמָרָה וְעַן גְּבָרָה דָבָר יְמָנָה
גְּנִירָן סְכָבָן כְּמוֹ כְּהָמָי גְּמָדָקָה טְלָעָן בְּכָן בְּכָן
זְוִיחָרָי דָבָר יְגָרָה נְכָנָי גְּפָלָס דְּבָרָר בְּלָנְטוֹר הַלְּבָדָן
פְּרִיךְ נְפִידָן גְּפָרָה דָבָר סְרִיךְ וְפְּסִיףְלָה לְכָל פְּנָסָה
יְהָוָה וְלָסָס פְּסָטָה בְּלָפָנָה נְכָסָה וְסָהָלָק אַפְּסָס דְּכָקָנָן
סְפִילָן דָק נְתָלָה פְּסָגָה וְלָלָל גְּפָלָה סְפָרָהִים וְלִפְרָאִיל גְּזָס
וְסְמִיסָּה בְּגְדוֹקָפִים קְמָהָדָן בְּפִיכָּבָן דָמָל דָיָן גְּרוֹזָן לִיְנָר
זָה בְּרָק גְּדָרִי לִיְנָר פְּשִׂמְחָה וְרָלָן בְּרָק דָלָל גְּדָר דְּבָרָהָן דָק
פְּבָסָה פְּתָחָהָמָה מְלָה לְזָהָר גְּנוּזָה תְּחִימָה וְלִיזָּחָקָה
פְּבָסָה וְלִזְחָקָה וְתָהָרָה לִזְחָרָה טְסָרָה בְּלָסָבָן
פְּכָלָה וְלִזְחָקָה וְתָהָרָה לִזְחָרָה טְסָרָה בְּלָסָבָן
בְּמַחְשָׁט דָלָה גְּנוּזָה מְסָקָן דָבָר יְגָרָה וְסָהָלָק צְלָמָה וְלִזְחָקָה
חַבְּשָׁא כּוֹ וְלִלְגָדְוָה נְפָלָבָן וְלִלְגָדָר וְלִלְגָדָל טְסָרָה מְלָכָה
לִזְחָרָה וְתָהָרָה אַלְמָלָהָמָה נְגִיכָּה סָמָךְ כָּהָרָה נְגִיכָּה
דְּרוֹמָקָן נְפָלָבָן וְסָסָמָהָמָה טְסָרָה לְסָרוֹרָה וְדָכְרָהָמָה
גְּנוּלָה הַלְּזָה זָה בְּקָרְבָּן שְׁוֹרָה וְתָהָרָה אַלְמָלָהָמָה
גְּנוּלָה, פְּכָלָה סִיסְמָה פְּמִירָה מְפִירָה דָבָר יְהָרָב דָבָר יְהָרָב
הַלְּזָה אַנְגִּי אַנְגִּי פְּקָדָה נְפָטָהָר דָבָר יְהָרָב דָבָר יְהָרָב
סְפָהָהָה לְמַנְגִּי הַלְּזָה מְרִירָה זָה יְמִירָה פְּמִירָה לְמַנְגִּי
סְפָהָהָה וְלִכְלָסָה נְפָכָבָה פְּלָזָה דָמָס סְמָס שְׁלָזָה בְּלָזָה
גְּנִיגָּד בְּלָל גְּנוּלָה פְּרִטָּה וְסִיסָּה כְּלָל סְלָלָהָמָה קְבִּינָה סְפִיכָּה
גְּנוּלָה בְּלָל גְּנוּלָה וְעַזְבָּה יְרָכָה פְּלָזָה מְלָלָהָמָה יְרָכָה
רוֹזָה סְגִבָּה גְּדוֹתָה בְּלָל גְּנוּלָה אַמָּס וְעַס פְּיָי זָה יְסָמָמָה
קְלָמָה סְקוֹדָה בְּלָל סְסִים וְסְלִיחָה עַז גְּנוּלָה זָה יְגִינָה
בְּכִכְבִּי מְרִידָה גְּדוֹלָה לְקָפָנָה בְּלָזָה מְרִידָה בְּלָזָה
אַזְמָה לְמַחְמָה זָה פְּמִינָה בְּלָזָה גְּנוּלָה גְּנוּלָה אַזְמָה;

(ג) מיש פרכוכות זו כי ניג לדפס לחרף רון סנס צ'בדרס
סיני ימיינס הילן טום כהו מסול עלהנו מכך ושייכי
הטמע כוס רק סיילן ומ' אוניות זו כ"ע פ"כ טפנוט
הילן כהונת ובן לייל פ"ק זכויות זו ניג ניג ווקן גודל
דיסטי פלון זו פ"י ט"ס כוחות וגוט יונן דוטס הילן
הארח פאך ווילס תומאס [טומאי] היל פל פילו גאנטן
הילן כהו טנס מזרלים וכלכ' יט' ברוח קידון זה
היל ניג זכירות זעון זפס
היל ריק גנדול פיטס כל גנוג נכס חס כל טום נבלן.
הילן פס רק צוין פולקס פקטען סדרני ט' זכירות זו
פיטס פיג ניג זמם ניג ריל ווילס ניג דיסלון עדיף
הילן דום כין לאט טום נסס חוויל פפס יונלו טלן שוג
הילן רק גנדור לאט אהן וא' יונן ווי' גילס דע ל"ז פ"כ
גאג' נילס וטוקוט פיע' דוש וטלכט זוס סקס זעון
היל טס פוליט רק גמו פספסלן בוגם חס קילל
ל'גער

קיטו יב

שָׁאַלְתָּה

(ג) אם יצליחו רוב מתחלי ברכין למחות נסיעות שלם
יצאו לבבegan אחר;

ב) נזק ודברות רדי נגנ' נבי עניה אמן.

ת ש ו ב ה

וְעַמּוֹן כ' שָׁמֶן מִפְּרָדֵל דְּחִינָּק סְכִינָה כְּמַחֲרֵךְ וְכֵר כְּמַחֲכֵת
לְכֵי סְלִימָה כֵּי וְכֵר דְּחִילָּוּן מַכְבִּי כְּלִילָּה סְכִינָה
סְכִינָה כְּמַחֲזָה לִי פָזָן חָלוּן סְלִימָה מַכְבִּי סְכִינָה לְכֵר
גְּמַשְׁיכִּים וְסְכוּם כֵּק דִּין גָּזָה גָּמָם מַחֲזָה לְסֵם נַעֲרָה תְּלִיאָה כֵּי
סְכִינָה לְסֵם אָתָּה תְּמִיקָּה נְמַנְּסָה כֵּי מַחֲלָה לוֹ נְמַכְרֵי כֵּי סְכִינָה
לְכֵר גְּנַדְלָה וְלִי פָזָן גְּמַעְגַּמְעָה וְגַעֲפָנָה סְכִינָה וְלִין
וְעַמּוֹן נְקַרְבָּתָה סֵם יְהִינָּה קְרִירָה [גְּזִין] כֵּן גְּלִינָה לְזָהָר
סְכִינָה נְצָרָא דְּזָהָר נְלִיל מְכִינָה-זָהָר בְּגִיא דְּזָהָר גַּעַל גַּעַל

שוחהטים שם קדושים^ט, אלא אם כן הוא הנכון
שטעוי לקרע העוריה^י, מלבד דבר של לשכת בית
הטורה^ו. שנתקודש, שהרי טבילה הכהן הנדרת ביום
הכיפורים, שצרכה להיות בטקומות קדושה^ז, הותה על
גב והר, אף על פי שלא הותה שוט לקרע העוריה,
שהתכל לפי הצורך והשעה שהו צריכים עשו, וכן
זה שהוגרכו שהכהן הנדרי יטבול בו קדשותו^ט.

ויש אומרים שאף נג זה לא נתקודש אלא מפני שרודה
שהותה לקרע העוריה^ט. ויש אומרים שהוא אותם
ונדרם העלויות שהו בשעת קודש העוריה לא
נתתקודשו. שאוטו אויר שלטעלת טרבוגנים לא נתקדש,
ששתיקות הعلויות מפסיקות בין רום לעוריה, אבל הנשים
ההעלוות של בוגרים ענגבן אחד בן קדושים, כיוון
שהוא אומר באתו מקום עד רום רקי נתקודש כבר
שבשעת קודש העוריה^ט, ואין בכך אותן הבנינים
להתקיע קדשות ולטיכך נג בית הפהה קדש, לפי
שהבנין נגגה אחר שנטפושה העוריה^ט.

כשם שאין אוכלים קדשי קדשים בבניין ועלויות של העדרה, כך אין אוכלים שם אף קדשים קדשים.² יוציאו סברים שקדושת העדרה היא שאן עלייהם, ולכך אין אוכלים בודם קדשי קדשים, אבל מכל טוקם קדושים ירושלמיים יש עליהם וקדשים קדשים אוכלים כבודם,³ וכן לסתוברים שניין ועלות של הר הבית תחקרושו בקדושת הר הבית⁴, כתבו אהדרותם שניין עלויות של העדרה אף על פי שלא נתקרושו בקדושת עדרה מכל טוקם לדורות הר הבית.⁵

ולשנות הבנויות בקדש — בעדרה — וסתחות להול — להר הבית — שתוכן חול⁶, מנוחין קדש⁷, ודוקא אם הגנותם דם שוטט לפרקע העדרה שהרי גם נקרען, אבל אם אינם שוטט, אף רגונות חול, שהרי בנין של עדרה לא נתקרושו⁸.

ובכטבו הראשוני שפותחם והו לא חשבו חוכמים בעשר החקירות שוו לטעלה מזו"י אף את קדושתת התורה אצל עליית קדש הקרשים, וכי שאין קדושתת יתירה בקדושיםם פורצת בקדושיםם.¹⁵

יש מוחאזרנים סבור שליליות התוכל וקרש והוקשים לא נתקדשו קדושה עצמה, וכל קדושת השל עליית קדש הקרים ווא טפי שפטותה לכה^ק על ידי הלוים שעוז בנה, שמשמשים בניתה ויצאה לאוֹנָמִים הבאים לחוץ בדור הבית^ט, כשם שלשות הבוגיות בחולן קדש כשרות לקדושים^ו, וגם אף בעליית התוכל היו לוים נאלח הפתוחים לדוכן, דוחה נם היא קדושה בקדושים החכמי^ו. ויש חולק סובב שטבין שטחים הדתיה לקדושים אין פתיחנו במעילה לחייב ברת את המתא לבנים שם ולאמר בנבigkeit ור' לתוכבי^ו, הרי שהעלויות של היכל ותקרת קדשו עצמות, שהרי אמור להינט לעלויות קה^ק.

הנימס של הווילג' והה'ק לא נתקרוישו², ולכן אין אוכלים שם קדרשי קרים ואין שוחטים שם קדרשים קליים וטמא לעכנים לשם טהור³, שבאותו כתוב שהוחזרו העליות⁴, לא הוורכו נניתן⁵. ובכל מקום הדגנים הם קדושים לדתינו ולא הגאנע שם כל קדש האצאיים לבניין⁶, ולא שכלי קדרש צוריכים מוקם טפנדיש, אלא קוזישה זו יש בהם ל滋יאת הכללים שם⁷. וויש סבר שאף הנימס של הווילג' וקדשו הקדרשים דהו טפנדיש, וזהו מהו טפנוש יותר מן העליה, שלאו הוא עולמים לעתם אלה פעם אתחת לשליש שגים לתמוך את הכליא ערובי⁸. אםלו לוחטבר שדגנים של הווילג' נתקרוישו, נגי התאים וודאי לא נתקרוישו⁹. בעורה. ובנימס העליות של לשבות העזה לא נתקרוישו, ואין אוכלים שם קדרשי קדרשים¹⁰ ואין

כלום פ"א ס"ט; פ"ז הדראש ט"ט; נ"ז נרנרא
תומתמהן כלום ט"ט. 14 צ"ז כלום פ"ז פ"ז ס"טס"ט
15 ר"ש ווריאש ט"ט. 16 צ"ז ס"ט פ"ד ס"ה, וצ"ע
פ"ז קרשטיין. 17 צ"ז ס"טס"ט, וצ"ז פ"ג: בפערת
18 עליה פ"חחים ט"ט, וצ"ע ש"כ ג' חיבור הרוברים
אשכנזיוו נטהדרו פ"חחים ק"ב הלשונון, ובעלית
הרבנן נטהדרו אם ח'ו כת' פ"ט. 19 צ"ז פ"ז ר"בב"ט ב"ה
הברורה פ"ז הדראש ס"ט אשכנזים בחיבוט נגניזים
שאלא כרך פ"חחים. 20 צ"ז פ"ט פ"ט
שאלא, וצ"ז פ"ז ש"ט פ"ט ב"טס"ט וצ"ז חיבור ה"בב"ט
ל"ט, וצ"ז פ"ל ש"ט א"ב חיבור ח"ב ב"ה. 21 צ"ז
פ"טס"ט ט"ט; ח"ט וננו פ"טס"ט ג' ור"ש. 22 ג"טס"ט
פ"טס"ט פ"א ואירועו בשבעות ז' ב' ע"ש ב"הו ד"ה
ו"הו, 23 צ"ז פ"ז. 24 ר"ש ט"ט ד"ה ט"ז; הו"מ
שבעות ז' ב' ד"ה וט"ט. 25 פ"טס"ט ט"ט ור"ש ג' ומ"ר
26 ט"ט ט"ט. 27 צ"ז ח"ב. ג' יורה בס"טס"ט וט"ט ז' ב'
ונ"ג, וצ"ז ירושלמי פ"טס"ט פ"ז ח"ב. ואלו בתומתמהן כלום
פ"ז א"ז ד' יהודת שאין אוקלום ט"ט קרשי קרשטיין וט"ז

אנציקלופריה תלמודית - ה' יד הרוב הרצוג עמוד מס' ו' והודפס ע'י תכנית אוצר החכמה

ננות כנעני מקס גלי זוקף זקס"ס פפלחני :

שאלה י להוֹתָן גַּם עַלְיִתוֹ וְסֻולִיחַ מִעֲכָה גַּלְיָטָס לְחוֹזֶן מֶלֶךְ
וּמְתָס גַּם בֵּיכְ חַלּוֹן עַל רַיִם וְתַחְזִיק גַּם כַּעַם גַּכְים
יוֹתָל מַטְנִי חַזְקָס וּמְתָס נַעַלְךְ סְמֻמָּן תַּכְיָנוּ חַדְכָּנוּ לְסֻולִיחַ גַּס סְוָלָה
גַּלְיָטָס עַמְלִיָּתוֹ מֶל רַיִס טַוְונָן לְהַלוֹעַן דִּילְמִיק לִי הַעוֹס כָּלְעַד יְלִפְיָל
מַלְיָו וּמַמְנוֹן טַוְונָן לִין לְקָדְזָן חַזְקָס וְלִינִי סִיצְלָמִיק הַלְּלָה כָּמוֹ קַנְכִית
הַלְּסָס חַכִּית מַעַן כַּכְמָקָל הַמְּטָס כָּנָ גַּס הַנִּי יְוִילְיָנוּ תַּכְיָנוּ מַפְיָל דִּיכְ
וּסְלִין מַס מַיְ :

תשובה כיון טלְל סִיס סְמֻמָּן יְכוֹל לְמַחְמָות קַוְסָס גַּלְהָוָן טלְל
יְוָלִיחַ גַּלְיָטָהוּ לְכִיס תַּכְיָנוּ זַוְקָס סְוָלָה מַעַן כַּכְמָקָל וּטָלְל מַטְנָל
סְמֻמָּן חַיְכְ חַלְוָעַן חַזְקָס טָלְל סְמֻמָּן וַיְכוֹל גַּס סְמֻמָּן לְזַכְוָה מַעַן כַּכְמָקָל
וּלְסֻולִיחַ גַּלְיָטָס חַוְךְ דִּי הַעוֹס חַלְוָעַן כָּלְלָהוֹן וְכָמוֹ תַּכְתִּיזְלָהִיךְ זַיְל לְצָנִי
כָּרִי יְמִיחָלֵל זַיְל מֶל נְדוֹן כָּמוֹ זָס וְכָכָל מַכְבָּג צְנִיעַר סְמוֹלִילָן גַּלְיָטָס
וְלִין מַיְתִּימָס וְלִכְנָן מַד פְּסָס טָלְל כִּים לְכִיךְ לְסֻולִיחַ נְהָרָסָה
וְהָסָס כָּנָ לִין לוּ לְהַלְוָעַן חַזְקָס וְמְלָוָס לְוָעָל לְסְמֻמָּן דְּלִינוּ מַחוֹזִץ לְסְמָקָק
וְכָמוֹ תַּכְתִּיזְסָס וְכָנָ כַּחַזְלָהִיךְ זַיְל גַּתְתּוֹתָמָיו נְהָס עַסָּה גַּלְגִּי זַוְקָס
זַלְסָס מַפְלָחָנִי :

בכטרכר צהן לו שום מכם פסידון ולא כל מוחך סכין גמלק
נכוניהם. פלאן קא הילפערו זאטל פיטורו זיסס זילעון ציסס זילען זונד
הילג אונס כטהדרס דר זיגיטו קה'ן זאן טהדרס ייכא לפאנל
ברלהוועו ערוכ גני טער (הנטכטס כל מס'ס טהדרס ליטראטול)
הן לאס מענק ווועהכטן מלוט מענק גנערוי סילען :

זואת מורה פטולך ומגל כלב כבאים חוץ מושל לנצח מתקה
 אף פטוטרנו ציר חזר לאס ור טס פט פטוטר נטפלת
 כוכו צויא לאס טום וטלוריטו או מודרכן או ליט לאס חוץ
 אף מודרכן למנס נמר רוכב טום ויט לא חוץ מודרכן זוקין
 גולן ווילר שוכר דיעס הולן טוון קרן מיט פטוטר פטאנט
 מילר סכאנט מיליטרל וטומר גאנט לריקט פטוטר פטאנט
 ייטטיך פטט נעלון חמוץ אנטח מון קקדוט נטפלט טריין טוּק
 חטן דנטוטר דנטוטר חמוץ נטולט טט כטט טריכט טוּק ופין חמוץ
 טנטאנט פטוטר ארכט נטנטה נטנלה טט כטט טריכט טוּק פ' טיט
 טנטאנט פטוטר חמוץ נטנלה נטנלה טט כטט טריכט טוּק פ' טיט
 ווילון פטט דנטוטר חמוץ לכל גראט טריכט נטפלט וטומוטו קטרוט
 מטקטום עלהן לפס פטוטר ולטוט דינע לירק נטנוט מטקטם קלטוט
 מטקטם ולען נך דרכ טטוטד כטט טקוט נטט וסוי' א' וככלן גל
 סטטוטד

ברשות דתנן פמחר וופר נריס דמן ספחנער סי' טו כט' סהיליך סליכען מוסדרין פלאגנ'י לאכטיך מל מה אנטאלן גראון
סמאחניך מאכטאלן גטן סטאל קאקלן מרטון וויהז בעטאלן צמי צען
טל צימ וויאן פוחיק לאספחתט האנג מל מי מוטל נמאוחט כגען
וונטוק דרכו כיכיל נטוק דע זוקין מאכטרכט דרכו זודס אלערן
פלדטט פאמציג' ודרכו יוזם מיזוב פאסטוב מדריךן הווע ווונטוק כל
טוטקסים טונ מזרחייטו וכטב טל דרכו ולען יוזטהי מי צס
כל פטוטקסים פטוטקסים מזרחייטו פיעז פאנצ'ר פולג רינט
מלוי פאננסות מיזימי טונר כטמיג' טוטו גודלען ווונטוק ספכיס
טטמ'ק סטוף דרכו ווונטוק כטב גולדרטס חיטס וויא' ווון מוכיר'ז
נספר פעל פעריסק פעד צויל נאלטעל פאנצ'ר ווון צויל פאנצ'ר פאנצ'
טאטו דר כויה קען נאלטעל פאנצ'ר ווון צויל פאנצ'ר דרכו
שוחקינו ווילג'ן ומואכטיג' פאנצ'ר פאנצ'ר כיל גלוּ נפאנצ'ר כי פאנצ'ר
פודס ווון מלהנטן מא זוקין נחקי' לאך מא' לוי' זא' ס' קא'יח'
ד' קא'ז' ג'ל' סטיכו טוניל דרכו פאלטער גאנצ'ר חיב' נפאנצ'ר
טוקס ווונטוק כטב קרומטס' וויטו וויט' וויט' זא' וויאן יוזום
וועהכליג' דאנצ'ר טולס פאנצ'ר גולדלען חול טהף שלידות קיטיס
גלאון ספוק מאטס שטול מזרחייטו וויאן סאננטה סנדראום חילס
גראון' גאנצ'ר מיטט טויל וויא' ווון כטב דעך קמ'יח וויאו' להן
טוויז' האל' מזדריךן כטט מפאנצ'ר מדריכי לאלטוטקסים ומפע פאנצ'ר
כאננט גאנז'וּט פאנצ'ר מז' פאנצ'ר לחו' דראָט כל גלַג פאנצ'ר
וועס וויאן סומטט שטוטט כל פאי קאָטלי דרכו. דוחיז פאנצ'ר
מדרכיך טול וויא' כטב קרכ' זוש פאלרן צדעת כל פטוטקסים
פאנצ'ר פאנצ'ר מזרחייטו חז' מקטסיג' וויאן יוזום וויא' וויא' זא' גלוּ
דרכו פימל עכ' :

שגי חמד